

BRIKS' politik efter Hamiltons principper har tvunget det Britiske Imperium ud i tovene

15. august 2016 (Leder) – »Putin er allerede den fungerende præsident for et nyt univers«, hævdede Lyndon LaRouche i sin ugentlige diskussion med Manhattan-projektet d. 13. august. »Putin har opbygget en meget respektabel organisation, som nu optager en stor del af hele planeten! ... Putins indflydelsessfære er ikke kun Rusland; det er andre dele af hele det asiatiske område.«

LaRouche uddybede det med, at Putin, der arbejder i alliance med Kina, Indien og andre nationer, er i færd med at opbygge et alternativ til det rådende transatlantiske system i form af en global fremgangsmåde efter Hamiltons økonomiske principper. »Man er ved at få noget, der er lig Alexander Hamilton, for Rusland; og ikke kun for Rusland, men for Asien! For hele Asien, praktisk talt. Det er en temmelig stor post.«

De næste 60 dage er fuld af farer, og også muligheder. Vi stirrer nu direkte ned i kanonløbet på en global finanskrise, understregede Helga Zepp-LaRouche i en diskussion med medarbejdere i dag, en krise, der meget vel kunne komme over os i løbet af september-oktober. Inden for samme tidsrum kommer der en række internationale konferencer – der kulminerer med det 8. BRIKS-topmøde i Indien i midten af oktober – som kan udgøre rammerne for en implementering af det påkrævede, politiske skifte, der er udtænkt af LaRouche, såfremt der mobiliseres tilstrækkelig international politisk vilje for at skabe dette revolutionerende Nye Paradigme.

Kina fortsætter med at udfolde den rigtige fremgangsmåde:

»Tiden er inde til at uddanne videnskabelige og teknologiske hjerner,« udtalte Li Zhimin, direktør for Udviklingscenter for Videnskab og Teknologi ved Uddannelsesministeriet, i forbindelse med annonceringen af udgivelsen af Statsrådets plan om dramatisk at forøge proportionen af statsborgere i Kina med videnskabelige færdigheder ved år 2020.

Den kinesiske præsident Xi Jinping har ligeledes gjort det klart, at hans ven og strategiske allierede, den russiske præsident Putin, vil være æresgæst nummer ét ved det kommende G20-topmøde i Kina d. 4.-5. september – til det Britiske Imperiums og dets stikirenddreng Barack Obamas store rædsel. Kineserne er i færd med, i tæt samarbejde med både Rusland såvel som Indien, at koordinere strategien for G20-mødet og det efterfølgende BRIKS-topmøde i Indien d. 15.-16. oktober. Deres erklærede politik er at imødegå »de udfordringer, som den globale økonomi i øjeblikket står overfor« ved »at sikre en succesfuld organisering af G20- og BRIKS-topmøderne.«

Denne succes vil blive målt på, at man *omgående* begraver det nuværende dødbringende og bankerotte finanssystem og erstatter det med et system efter Hamiltons principper, der bygger på LaRouches design, som det specificeres i hans **Fire Love**.

Det reelle spørgsmål, som USA og verden står overfor i dag, er en omskabelse af det amerikanske præsidentskab omkring denne politik – og ikke den galskab, der finder sted i den amerikanske valgkampagne. LaRouche udtalte:

Vores præsident er Satans stedfortræder. De ledende kandidater er frygteligt korrupte; så I vil bekymre jer om, hvilken kandidat, I skal vælge? Når I ved, at, i hovedsagen, alle de kandidater, der er på tale, er eksemplarer på ondskaben! At de, på den ene eller anden vis, forkaster deres ansvar som menneskelige væsener for denne proces. Så vi må komme ind til årsagen til problemet ... og sørge for at fjerne denne årsag.

Det sker i Verden – Infrastruktur, videnskab og teknologi, nr. 10

Korte artikler fra hele verden. I dette nummer bl. a.:

**En bredere og dybere Panamakanal blev genåbnet under
festligheder –**

Kina tilbyder udviklingslande at deltage i sin rumstation –

**Rusland vil låne Bangladesh over \$11 milliarder til deres
første atomkraftværker –**

o.m.a.

Download (PDF, Unknown)

USA: Med præsidentvalget har vi

en enestående chance for at bringe USA på linje med alternativet til krig; principperne bag udviklingen af Eurasien

Det afgørende spørgsmål i dette præsidentvalg er, vil det amerikanske folk tolerere kandidater, der ønsker, at USA skal være på linje med et allerede dødt system? Eller, vil vi følge en anden kurs, hvor USA kommer på linje med dette nye, fremtidsorienterede alternativ? Rent historisk betragtet har Amerika altid befundet sig på denne fremtidsorienterings side; i det mindste, med udgangspunkt i USA's grundlæggende principper – ideerne i Hamiltons tradition er i realiteten det, der ligger til grund for denne eurasiske udvikling. Vi må vinde kampen om at transformere USA tilbage til det, som det repræsenterede rent historisk, som byen, der ligger på et bjerg.

Uddrag af LPAC fredags-webcast, 12. august 2016. Se hele webcastet, med engelsk udskrift, her:
<http://schillerinstitut.dk/si/?p=14144>

Matthew Ogden: En ting, jeg gerne vil sige i sammenhæng med den foreståede FN Generalforsamling; der foregår allerede en krig imod alt det, som BRIKS repræsenterer. Hvis man tænker ét eller to år tilbage i tiden, så blev aftalen i Fortaleza, Brasilien, indgået i sammenhæng med denne krig, som [dav. præsident] Cristina Fernandez de Kirchner førte i Argentina imod gribbefondene. Disse nationer kom sammen i solidaritet med Argentina og sagde, vi vil ikke tillade, at I dræber det

argentinske folk for at få pengene til gribbefondene. Siden dette tidspunkt har vi set en samling omkring Putins, Xi Jinpings og Modis lederskab i BRIKS-strukturen; dette er det nye, fremvoksende paradigme. I den mellemliggende periode har der fundet en samlet indsats sted for at bryde BRIKS op; og lige nu befinder vi os midt i et sådant angreb. Vi så, hvad der skete med Cristina Kirchner i Argentina; nu sker det samme med Dilma Rousseff i Brasilien. Netop i denne uge har et flertal i det brasilianske parlament vedtaget at indlede afhøringer af Rousseff; hvilket vil sige, en rigsretssag mod Brasiliens præsident. Der har været en vis respons mod dette kup internt i USA; og dette er faktisk emnet for det spørgsmål fra institutionelt hold, vi har fået til i aften.

Jeg ved, at hr. LaRouche havde nogle detaljerede bemærkninger om dette. Jeg læser nu spørgsmålet op, og så kan Jeff måske træde ind og sige lidt om det. Spørgsmålet lyder:

»Hr. LaRouche: Kongresmedlem John Conyers, demokrat fra Michigan; Marcy Kaptur, demokrat fra Ohio; Keith Ellison, demokrat fra Minnesota, samt flere en 30 andre fra Repræsentanternes Hus sendte i denne uge et brev til udenrigsminister John Kerry, hvor de opfordrede ham til at afholde sig fra handlinger, der kunne fortolkes som støtte til Brasiliens midlertidige regering. Og til i stedet at »udtrykke sin stærke bekymring mht. rigsretssagen og angrebet på den brasilianske præsident Dilma Rousseff«; og til at »kræve beskyttelse af det forfatningsmæssige demokrati og regering ved lov i Brasilien«. Brevet er det første brev fra kongresmedlemmer, som udtrykker bekymring over Brasiliens demokrati, i mere end to årtier. Hvilke handlinger bør USA's regering, efter Deres mening, gribe til, for at fremme retfærdighed og beskytte demokratiske institutioner i Brasilien på nuværende tidspunkt?«

Jeffrey Steinberg: Det første, han understregede, var, at vi ikke har med en »brasiliansk situation« at gøre, på samme måde, som vi heller ikke har med en »syrisk situation« at

gøre.

Vi befinder os midt i en betydningsfuld, global, strategisk omorganisering. Som du sagde, så havde man, ved BRIKS-landenes møde i Fortaleza for to år siden, lanceringen af den Nye Udviklingsbank, efterfulgt af Kinas lancering af den Asiatiske Infrastruktur-Investeringsbank (AIIB). Der er tydeligvis et politisk initiativ centreret omkring de store, eurasiske magter, men som også omfatter Brasilien og Sydamerika, Sydafrika og Afrika, med det formål at reorganisere verden omkring en radikalt anden fremgangsmåde; en fremgangsmåde, der er orienteret mod fremtiden, centreret omkring store projekter for økonomisk udvikling, der er ægte win-win-projekter. Der er intet geopolitisk nulsumsspil. Og så har vi et dødt system, som er det britiske imperiesystem, og som i de sidste 15 år er blevet repræsenteret gennem den kendsgerning, at briterne har haft kontrollen over det amerikanske præsidentskab; først under George W. Bush, og dernæst under Barack Obama.

Så det første, USA bør gøre, er at opgive sin egen, direkte rolle i promoveringen af dette kup. Dette er ikke noget, der finder sted, fordi en flok personer internt i Brasilien har besluttet at angribe Dilma Rousseff. Der er hedgefondenes internationale apparat; der er Adam Smith Institutes netværker i Storbritannien; der er Chicago Skolens apparat her i USA; de er alle virkemidler i dette fremstød – ikke for at skade Brasilien – men for at ødelægge Brasilien, fordi det er en del af denne nye BRIKS-organisering. Jeg forsikrer jer for, at, hvis USA offentligt gik ud – hvis Kerry offentligt fremkom med en erklæring, der sagde, at USA mener, at dette er et statskup, der ikke nødvendigvis anvender skydevåben, men som anvender handlinger fra købt-og betalte, korrupte regeringspersoner for at vælte en lovligt valgt regering, der forsøger at bringe Sydamerika på linje med dette nye paradigme for udvikling, centreret omkring Eurasien; så ville det her forsvinde. De brasilianske senatorer, der har stemt for det her, er absolut skamløse; de personer, der står bag dette kup,

er alle sammen selv underkastet en lovlig undersøgelse for kriminelle handlinger, for massivt økonomiske bedrageri. Hvis man undersøger det brasilianske element af skandalen omkring Panama-papirerne[1], vil man finde disse topregeringsfolk – formanden for parlamentet, præsidenten for Senatet, den aktuelle præsident (idet Dilma Rousseff er suspenderet, - *red.*), den aktuelle udenrigsminister; alle de personer, der har allieret sig imod Dilma, er selv en del af det mest korrupte apparat. Men de er beskyttet, fordi de er en del af det Britiske Imperium og Obamaregeringens beskyttelsesapparat; og deres mål er at forsøge at ødelægge BRIKS.

Så dette er et globalt spil; dette er ikke en brasiliansk historie. Det er ikke noget, der er snævert forbundet med begivenheder i Sydamerika, eller med korruption, eller sådan noget. Dette er en langt større, værre og farligere ting; og det er en del af det overordnede billede. Vil verden gå i retning af at forsvare et system, der allerede er dødt? Fremtrædende økonomer beskrev i denne uge Deutsche Bank som »dead bank walking« (amr. udtryk, 'dead man walking': når den dødsdømte går den sidste, korte strækning fra sin celle til henrettelsesstedet, -*red.*); og det er en passende beskrivelse. Så det er et spørgsmål, om et dødt, Britisk Imperium, der i det store og hele har kontrolleret det amerikanske præsidentskab i de sidste 15 – 16 år, grundlæggende set vil bringe resten af verden til fald med sig – for det vil aldrig kunne overleve. Eller, om det skal kastes bort, besejres og erstattes af et nyt system, der allerede er godt på vej.

Det afgørende spørgsmål i dette præsidentvalg er, vil det amerikanske folk tolerere kandidater, der ønsker, at USA skal være på linje med et allerede dødt system? Eller, vil vi følge en anden kurs, hvor USA kommer på linje med dette nye, fremtidsorienterede alternativ? Rent historisk betragtet har Amerika altid befundet sig på denne fremtidsorienterings side; i det mindste, med udgangspunkt i USA's grundlæggende principper – ideerne i Hamiltons tradition er i realiteten

det, der ligger til grund for denne eurasiske udvikling. Vi må vinde kampen om at transformere USA tilbage til det, som det repræsenterede rent historisk, som byen, der ligger på et bjerg.[2]

Matthew Ogden: Jeg mener, at det er signifikant, at de kongresmedlemmer, der underskrev dette brev, overlapper kernegruppen af ledere omkring Glass-Steagall.

Steinberg: Det er rigtigt.

Ogden: En anden ting, du netop nævnte: Hvad er 'ideerne efter Hamiltons tradition'? Det, der er kernen i det sammenhængende, forenende princip i disse, hr. LaRouches Fire Nye Love, er den idé, som han udtrykker mod slutningen af dokumentet: At der ikke findes nogen målestok for økonomi inden for pengenes domæne; penge er ikke repræsentant for værdi, når vi taler om økonomi. Det er beredvilligheden til at afvise monetarisme, der gør den Asiatiske Infrastruktur-Investeringsbank (AIIB) og den Nye Udviklingsbank – til banker af en totalt anden art. Det er ikke blot en anden version af IMF/Verdensbanksystemet. Der er en helligelse til at forøge produktiviteten hos massive mængder af planetens befolkning; milliarder af mennesker vil blive berørt af den Nye Silkevej, af disse udviklingsprojekter, der har været vedtaget i 40, 50 og 60 år. Nu bliver de faktisk bygget, takket være de investeringer, der kommer fra BRIKS-banken (Ny Udviklingsbank) og fra Kina (AIIB), osv. Men det er udtryk for en opfattelse af økonomi, som jeg mener, har været det enestående bidrag, som hr. LaRouche har ydet til verdenshistorien i løbet af de seneste 40-50 år; og som er hans enestående opfattelse af, hvad den sande målestok for økonomi virkelig er. Det er en konstant forøgelse af akkumuleringen af menneskehedens evne til at indsætte nye, fysiske principper, som mennesket har opdaget, for at forøge vores magt i og over Universet.

Jeg mener, at Albert Einsteins eksempel på to specifikke måder er meget vigtigt med hensyn til dette.

For det første, blot i form af en analogi: Albert Einsteins opfattelse af, at man ikke kan have en målestok, der kommer internt fra et system; men at der må være en målestok, der er ekstern, og som er et princip. Lige som absolut tid og absolut rum ikke eksisterede for Einstein, så er dette den form for opfattelse, for forståelse, som man må anvende på fysisk økonomi.

Og **for det andet**: Måske mere end nogen anden person er Albert Einstein paradigmatiske for den form for menneskelig, kreative tænkning, der gør det muligt for menneskeheden at gøre fremskridt; der, som Helen Keller så smukt beskrev, bringer os op fra jorden, som dyr, der kryber på vores bug og reagerer på omstændighederne omkring os, og til at blive Universets medskaber.

Jeg syntes, at du forklarede dette på en meget smuk måde i slutningen af din artikel i denne uges udgave af *The Hamiltonian***[3]** (pilotudgaven), Michael [Steger]; du måtte gerne sige lidt mere om dette spørgsmål.

Michael Steger: Jeg synes, du netop har sagt det meget fint. Hvad der måske kunne være af værdi at komme tilbage til, mht. den kreative personligheds rolle, som Keisha (Rogers) talte om under mandags-showet; Einstein indså også, at det er individets enestående rolle at udforme og skabe grundlæggende set de nye love, som samfundet dernæst vedtager. At opdagelsen af disse højere principper, eller naturlig lov, dernæst gør det muligt for det samme samfund at gøre fremskridt. Vi ser i dag, at mange mennesker er på ferie; alt for mange mennesker, mener jeg, ser Olympiade. Jeg mener, at den virkelige doping-skandale er at finde internt i Det Hvide Hus. Men det, som Putin har gjort med sin diplomatiske indsats, er, at vi nu ser på den mulige løsning af den syriske krise i Aleppo. Der finder en form for proces sted, der kan løse disse ting i de kommende måneder.

Og så har man i september måned præsidenterne for Sydkorea,

Japan og Kina, der vil møde Putin i Vladivostok. Så drager de sammen til G20-topmødet i Kina – hvor Putin vil være æresgast – med de 20 største nationer; med Brasilien, Argentina, Mexico, Tyrkiet, nationer fra Afrika, fra hele Asien og Europa, der deltager. Dernæst vil mange af disse statsoverhoveder komme til New York City på samme tid som vore koncerter; men de kommer til FN's Generalforsamling. Og så vil mange af disse statschefer fra BRIKS mødes i Indien i begyndelsen af oktober.

På dette tidspunkt, som Jeff sagde tidligere på ugen, kunne hele dette finanssystem – Deutsche Bank og de øvrige storbanker – hurtigt gå i opløsning, bryde sammen. Bankerotten kan blive en opsprætning af banksystemet, som grundlæggende set kommer i den nære fremtid. Så har vi præsidentvalget. Selv om Donald Trump er nok så meget en nar, så har han vist sig at være i stand til at slå en masse af de andre, inkompetente politikere i debatter; og jeg mener, at det bør bekymre Hillary Clinton en hel del, at hendes historie sammen med Obama er en absolut og alvorlig svaghed. En Akilleshæl pga. det nuværende klima i den politiske situation, som vi konfronteres med i dette land. Så vi befinder os altså virkelig på et bemærkelsesværdigt tidspunkt. Og så kollapset af det transatlantiske system; en konsolideret indsats, der er ved at udspille sig, i Eurasien under Putins lederskab, og så denne egenskab med kreativt geni, som du henviser til mht. Einsteins eksempel. Det er i realiteten den indflydelse, som Lyndon LaRouche har haft på planeten; og det er virkelig, hvad nu må få indflydelse på det præsidentielle system i USA. Lyn må blive en del af udformningen af den præsidentielle politik, nu. Det er vi grundlæggende set; men det må blive det amerikanske folks forpligtelse, og ikke at blive indfanget af alt muligt andet, for vi har i dag en særdeles sjælden mulighed.

[1] Panamapapirerne er 11,5 millioner lækede dokumenter, der afslører finansiell information og advokat-klientinformation

for mere end 214.488 offshore-enheder. De lækkede dokumenter blev udfærdiget af en Panama-advokatfirma og udbyder af tjenester for selskaber, Mossack Fonseca; nogle af dem går tilbage til 1970'erne. De lækkede dokumenter fortæller, hvordan rige personer og offentlige (regerings-) personer er i stand til at holde personlig, finansiell information privat. Alt imens offshore forretningsenheder ofte ikke er ulovlige, så fandt reportere, at nogle af Mossack Fonseca facadeselskaber blev brugt til ulovlige formål, inklusive bedrageri, kleptokrati, skatteunddragelse og omgåelse af internationale sanktioner.

[2] Afsnittet om »Byen på et Bjerg« fra en prædiken med titlen »En Model for Kristen Barmhjertighed« blev skrevet i 1630 af puritanernes leder John Winthrop, mens den første gruppe af puritanske emigranter endnu befandt sig om bord på deres skib, Arbella, og ventede på at gå i land og skabe deres første bosættelse i det, der skulle blive til New England. Afsnittet om »Byen på Bjerget« i denne prædiken blev af senere læsere trukket frem som en krystallisering af den puritanske mission i den Nye Verden. (-red.)

*'En by på et bjerg' refererer til Jesu Bjergprædiken, hvor Jesus fortæller ligningen om 'Jordens salt og Verdens lys'. Matthæus 5, 13-16: I er Jordens salt. Men hvis saltet mister sin kraft, hvad skal det så saltes med? Det duer ikke til andet end at smides ud og trampes ned af mennesker. **I er verdens lys. En by, der ligger på et bjerg, kan ikke skjules.** Man tænder heller ikke et lys og sætter det under en skæppe, men i en stage, så det lyser for alle i huset. Således skal jeres lys skinne for alle mennesker, så de ser jeres gode gerninger og priser jeres Fader, som er i himlene.(-red.)*

[3] Læs Michael Stegers artikel, »Det Nye Præsidentskab: Det begynder med 'LaRouches Fire Love'«, på dansk her: <http://schillerinstitut.dk/si/?p=14101>

Skabelsen af et Nyt Præsidentskab: Lanceringen af The Hamiltonian. LaRouchePAC Internationale Fredags-webcast, 12. august 2016

"I stedet for at krybe ved jorden som et dyr, svinger menneskets ånd sig op til højere regioner. Og fra dette nye udsigtspunkt ser det på det umulige med forstærket mod og drømmer om endnu mere vidunderlige initiativer." – Helen Keller ved et besøg i Empire State Building.

Engelsk udskrift.

"Instead of crouching close to Earth like a beast, the spirit of man soars to higher regions. And from this new point of vantage, he looks upon the impossible with fortified courage, and dreams yet more magnificent enterprises."

Helen Keller, upon visiting the Empire State Building.

**Creating the New Presidency: The Launch of the Hamiltonian
International LaRouche PAC Webcast August 12, 2016**

MATTHEW OGDEN: Good evening! My name is Matthew Ogden. You're joining us for our weekly broadcast here on Friday evening for the LaRouche PAC webcast. It's August 12th, 2016. I'm joined in the studio by Jeffrey Steinberg, from *Executive Intelligence Review*; and via video, by Diane Sare and Michael Steger, both members of the LaRouche PAC Policy Committee.

In the past week, as you heard in our discussion on Monday, here, LaRouche PAC has initiated a very significant escalation in terms of our intervention into crafting the new Presidency. This is vectored around the publication of a new LaRouche PAC publication, *The Hamiltonian*, which is a broadsheet which is being distributed en masse in Manhattan, in the streets of New York City. Ten thousand copies of this have been printed and they are currently, as we speak, being distributed around New York. This is intended to be an escalation, one, right into the heart of the two nominal Presidential campaigns, both of which are headquartered in New York City; and number two, this has the express purpose of breaking open the controlled propaganda environment that the American people are being subjected to each and every day, and rather, providing a leadership voice for the sane and responsible citizens of this republic to rally around.

As Mr. LaRouche stated a couple of weeks ago, "I am not running for President, but I am certainly intending to affect the shaping of the government of the United States in the coming period." This initiative around the publication of *The Hamiltonian* is certainly intended to do just that – to affect the shaping of the government of the United States in the coming period.

Joining us tonight we have Diane Sare and Michael Steger, both of whom authored articles in the new copy of *The Hamiltonian*. Diane Sare is, obviously, responsible for coordinating the distribution and deployment of this broadsheet,

and Michael Steger authored one of the main articles, which was titled "The New Presidency: It Begins with LaRouche's Four Laws." Jeffrey Steinberg authored the other of those main articles, this one called "Hillary is Obama's stooge for War and Wall Street."

I want to ask Jeff to begin the discussion, with some of the content of what you wrote in that article, to kind of frame what we're going to discuss, and then we can have Michael and Diane join the discussion after that.

JEFFREY STEINBERG: Well, I think it's essential to discuss the content of that article from the standpoint of another {major} development that has taken place this week, namely, a series of meetings involving Russia, Turkey, Azerbaijan, Iran, and now, today, Armenia. These represent major political interventions and initiatives by Russian President Putin. The most significant, clearly, was the meeting midweek in St. Petersburg between President Putin and President Erdogan of Turkey, in which Turkey has very clearly realigned itself with Russia on the issue of finally bringing an end to the five-and-a-half year Syria war.

But, more broadly, Turkey is now positioning itself to be part of the whole Eurasian development framework which has been led by Putin and, of course, also by China's President, Xi Jinping. India's Prime Minister Modi is playing a major role in

this, and now we even see the Japanese Prime Minister Abe seeking to bring himself into this arrangement.

The meeting that Putin had in Baku, just a day prior to his meeting with Erdogan, involved the Presidents of Azerbaijan and Iran. They resolved to rapidly accelerate the completion of the North-South Economic and Transportation Corridor, which is actually a new dimension, an added element within the overall

Chinese-initiated One Belt One Road program – what Lyndon and Helga LaRouche called for the last 20 years, the Eurasian Land-Bridge.

The fact of the matter is, that this is the new emerging reality, that is dominating the global policy options. Anyone in their right mind will understand that the trans-Atlantic system is dead, and that this new system, which Putin has played a major strategic role in engineering, in conjunction with China, is the future; it's the future of Eurasia, it's the future of Europe, it's really the future of the world as a whole. The big policy issue for the United States in this Presidential election, is will the U.S. continue as it's been under Obama, and George Bush before that, to be a pawn of the British Empire – in which case the U.S. will pursue a policy of war, against Russia, against China, and against the larger developments associated with the BRICS New Development Bank, the Chinese One Belt One Road policy, the AIIB, and all of that.

The article that appears prominently in the first edition of *The Hamiltonian* warns about the fact that since the very day that she finalized her nomination by the Democratic Party, Hillary Clinton has been sending out clear signals, through a number of well-known leading policy surrogate voices, that she's aligned with the war party. That's the party of Bush, it's the party of Obama. Hillary, of course, in her position inside the Obama administration, made herself a pawn of that whole process, as we saw in Libya, as we saw in the Benghazi cover-up, as we've seen in this horrific five-and-a-half year Syria war.

Basically, since that time, since just a little over a week ago, you've had Leon Panetta, who was CIA Director and Defense Secretary under Obama – close, close ally, strong endorser of Hillary – coming out, basically calling for a major military escalation to "regime change" the Assad government in Syria. Michele Flournoy, who is widely believed to be Hillary's choice as Secretary of Defense, if she's elected, has come out

with a series of reports. The institute that she [co-]founded and [serves on the Board of Directors], which is called the Center

for a New American Security, is the kind of follow-on to the PNAC, the Project for a New American Century. In fact, the same person who authored PNAC's plan for unipolar American world empire, Robert Kegan, was the principle author of the Center for a New American Security's study, drafted for either the Clinton or Trump campaigns just a few months back. It's all the same thing. It's empire, it's war, it's confrontation with Russia and China.

OGDEN: Not to mention, Kegan's wife is Victoria Nuland.

STEINBERG: Exactly, who is one of the people on the short list for Secretary of State, or some other very high position, if Hillary is elected. The problem is that you can't avoid the fact that an intervention around steering the United States in a sane

policy direction, demands that you put enormous pressure on both candidates; that they're going to have to abandon the policy direction – in this case, Hillary's clear embrace of the neo-con unipolar world agenda – and change drastically. Otherwise,

before or after the November elections, we're facing an immediate, urgent, prospect of war with Russia, war with China; and that war would go thermonuclear and very quickly become a war of extinction for mankind.

OGDEN: The other aspect of the broadsheet was an article by Michael Steger. I think this goes hand-in-hand with what you were saying, Jeff; also from the standpoint of what I think we'll get into with the institutional question. The other reality, besides

the proximity of war, is the fact that we are right on the verge of a total meltdown of the trans-Atlantic financial system. The numbers are clear, with the situation of Deutsche

Bank, the counter-party exposure of every single major bank in the world;

the fact that you have now unprecedented calls for the nationalization of Deutsche Bank coming from *inside* of Germany, which has never happened before; the initiative that Mr. and Mrs. LaRouche have taken around Deutsche Bank, *per se*; but also the entire Four Laws – Glass-Steagall, where you've seen a resurgence of mobilization around this from inside the United States, layers that had been dormant for quite a while; and then the entire rest of the LaRouche program.

I think, as you said, Michael, this is the beginning; this is how you craft a new Presidency. Maybe you can say a little bit more about the other subject of the broadsheet.

MICHAEL STEGER: Sure! I think it's worth stating, as Jeff laid out, in terms of the international picture, that over these last 15 years since the 9/11 attacks, which I think is pertinent to the discussion here today as well – every major political institution, whether it be a political party, a branch of government, or a grass-roots organization, has largely been discredited by the inability to either stand up to the Bush and Obama regimes, or to not be bought out and compromised by them; besides what our organization has largely done.

That creates a real political vacuum in the United States. As we've seen with both of these candidates, they're despised by a majority of their parties, and an increasing majority of the American people. And so when you look at the new Presidency, the way Lyn's laid it out – he laid this out, this paper, "The Four New Laws to Save the United States Now," this was two years ago. The perspective was clear from Lyn's vantage point, that we're at a point where there is no institution in the United States – political body, think tank – that has any clue at all of how to deal with the current unfolding crisis. On one side, there's the immediate war danger, and the political breakdown of the European Union, NATO trans-Atlantic system. At the same time,

there's the breakdown of the financial system. But they're not separate. They are the same fundamental system that is now facing a kind of moral bankruptcy, a collapse of any real value to human society.

That doesn't mean that those nations don't. Clearly, nations like Germany, Italy, the United States have a real role to play in the overall development perspectives. But you have to see things in the context of this breakdown. What Lyn put forward, we've seen it, we've seen the resurgence of Glass-Steagall. Both parties' platforms now have it. There's a clear recognition, broadly, among the American people, for what would seem an arcane banking regulation policy. But, as many people have grown to recognize, it's really the major tool to dismantle this Wall Street apparatus, this kind of criminal financial fraud that's been perpetrated, recklessly, without any real control, for the last 15 years, and really much longer.

The question, that Lyn raised, was what is a competent government at this point, especially in the United States – a real, competent form of policy? And there has to be a commitment towards the future of mankind, long term. He said this repeatedly

in the recent period. We cannot base these steps we're going to take, on the past. We have to base *our* solution on the future. This is where you see what Jeff laid out – what Russia, under Putin, and China are now doing, is consolidating a very bright

future for the majority of mankind, with the collaboration of nations which have huge geo-strategic past problems, but recognize now the economic question of collaboration between China and India, India and Pakistan, Iran with other nations in the Caucasus, with Russia.

This kind of collaboration and integration of Eurasia is really a remarkable question. And in that, you have a driving policy led by China regarding space exploration and fusion research. China is one of the world leaders today in

fusion

research capabilities, as is South Korea. You have a capability there for the United States to orient, around the Four Laws, which is (1) Glass-Steagall. The second is a National Banking system. That means you have a banking system which now has the

capability regulated by the office of the Treasury under a kind of Greenback-like Lincoln policy. The Third Law is that we define what a federal credit system is for. It's not just a federal credit system. You don't just allow the federal government now to just print credit. *We define it from a physical-economic standpoint of the future*, what is necessary for mankind's long-term survival. And that's where the collaboration of nations like Russia, China, and India become so essential, because these questions of space exploration and fusion power really define that. And that really is the Fourth Law, which is collaboration with these nations, around this kind of scientific advancement of mankind.

From our perspective, and I think what should be an increasing perspective of the American people, who tend to find themselves distraught by this Presidential election, is not to cower in fear, or hide somewhere in a hole, waiting for it to all

end; but to recognize there's a political vacuum, where our leadership is essential, and that these policies are the immediate steps that any President has to take. If not, we're not going to regain or reconstitute a Constitutional American Presidency. But they're actually going to secure the physical livelihood of the United States for the generations to come; and that really is the intervention that has to be made on the new

Presidency. There will be a series of articles. Kesha Rogers' second article was released in *EIR* magazine yesterday; and there will be a follow-up article next week by Dave Christie, and there will be more to come.

OGDEN: Well, absolutely filling that political vacuum

is what *The Hamiltonian* is serving to do; and I think it's already having a radiating effect. Diane, if you want to just jump in and discuss a little bit of the effect in New York.

SARE: Well, first I'll just start by saying that Manhattan is the political center of the United States; and it's certainly the political center of these two campaigns. Both Hillary Clinton and Donald Trump are based in this area. And I will also say the

population is clearly anguished. We talked last week about Hillary's campaign, as Jeff just said, is providing cover for Obama to run his war and provocation policy. And I think the weakness that we're filling in, which I experienced a bit on the call last night, is that Americans have been so bereft of a future, or thinking of a future, that they're not able to think strategically. So, many people had questions about "Why is Putin working with Erdogan; isn't Erdogan horrible? Didn't he do these horrible things?" Well, he did do horrible things, but there is a strategic shift where it's become very clear that the interest of Turkey is tied up in the new BRICS dynamic. That a New Paradigm has been created; and in a sense, that's what we are creating here.

I actually was sent something from one of our collaborators on the West Coast, which I think is really delightful in terms of an approach to how to think properly. It's comments from Helen Keller when she got an opportunity to go up in the Empire State Building and "look" out at Manhattan. I think everyone knows – hopefully – that Helen Keller was both blind and deaf; but her insights into these matters are more striking and more profound. In fact, she speculates that she and her friend who was blind, had a much better view of Manhattan from the top of the Empire State Building than the people who had two good eyes. Her description is somewhat delightful; she says that "It was a thrilling experience to be whizzed in a lift a quarter of a mile heavenward, and to see New York spread out

like a marvelous
tapestry beneath us. There was the Hudson, more like the flash of a sword blade than a noble river; the little island of Manhattan, set like a jewel in its nest of rainbow waters, stared up into my face. And the Solar System circled about my head. Why, I thought, the Sun and the stars are suburbs of New York and I never knew it." I think that makes her a New Yorker for sure. She said, "I have this sort of wild desire to invest in a bit of real estate on one of the planets. All sense of depression and hard times vanished; I felt like being frivolous with the stars." Then, she talks about the construction of the Empire State Building as being poetical. She says, "From everyone except my blind friend, I had received an impression of sordid materialism.

The piling up of one steel honeycomb upon another with no real purpose but to satisfy the American craving for the superlative in everything. Well, I see in the Empire Building something else – passionate skill, arduous and fearless idealism. The tallest building is a victory of imagination. Instead of crouching close
to Earth like a beast, the spirit of man soars to higher regions. And from this new point of vantage, he looks upon the impossible with fortified courage, and dreams yet more magnificent enterprises."

This reminds me so much of what President Kennedy about why we go to the Moon; or Krafft Ehrlicke's sense of the extraterrestrial imperative for mankind. It's our job here – particularly in Manhattan, where I think people may be most susceptible to it; because in Manhattan we are blessed with an extraordinarily diverse population from all over the world. It's not simply that you have the headquarters of the United Nations; but if you think of what the population is in Queens and Brooklyn and New Jersey where I am and the surrounding areas, the Statue of Liberty and Ellis Island had something to do with this many years ago. You have a population which actually is in touch with the rest of the world. So, there are people in this area that have a sense that the whole world

is not going to Hell; that in some places, having a pothole that could swallow up a double-decker bus is actually considered a sign of poverty, and you're supposed to repair it and do something about it – as opposed to what people have begun to take for granted here. So, the idea is to rekindle a spark of a certain quality of American identity which is a love of the future; a love of the potential for what mankind can contribute to the future. Which I think Helen Keller expresses so magnificently in that piece.

I would just say – Mike alluded to this – the question of September 11th; one person who was on the call last night said her uncle had just passed away two days ago. He was someone who had worked there and suffered from various kinds of lung disease and finally died. The death toll from these attacks has not ended; and it's not only people in New York who were first responders. It's people who were killed in these wars which I think we're going to take up a bit more; these wars that were totally unjustified, that were based on lies and cover-ups from the Bush administration through the Obama administration. If we can address that, at this 15 years, that we end this period of injustice and of criminal wars of aggression, I think you could see a real shift. It's as if the American people have had a heavy manhole cover on top of their brains and on top of their identities, and they haven't even allowed themselves to think of what the potential is. In those circumstances, I think all bets are off, even in terms of this ridiculous scenario that we're calling a Presidential election. There's nothing to say that these two mentally unstable characters going for Presidential candidates, have to be the candidates by the time we get to November. Or, as Jeff was saying, [it] would be caused to shift by a shift in the population. So, it's a very, very rich moment; and it's just urgent that everybody who hears what we are saying and what the LaRouche Movement is doing, who gets our literature, moves to circulate it and mobilize as many people as you can.

OGDEN: I think both you, Diane and Michael, stated about how you have to understand, how did we get to this point from looking at the last 15 years? We never would have had a situation like this in terms of two Presidential candidates such as what we have, if the injustices of Obama administration had not gone on unpunished; if the crimes of the Bush and Cheney administration had not gone unpunished. If Bush and Cheney had been impeached, I guarantee you, we would not be at the point, where we are right now. I think this is a question which has been re-opened in a very dramatic way, with the victory that we've won in the last month; which was the declassification of the 28 pages. Just this week – Jeff, I know you have a little bit of insight into this – but Larry Wilkerson, who was the former chief of staff of Colin Powell, gave a series of interviews in which he said effectively, that what Cheney did was not only convincing Colin Powell to put the lies about Saddam Hussein and al-Qaeda into his testimony; which were obvious lies, but they were the pretext for the war against Iraq. But also, Cheney played the central role in making the decision to keep anything having to do with the role of Saudi Arabia in funding and financing 9/11 out of the public eye.

So, Jeff, I know you were saying yesterday, this actually opens up Cheney to criminal prosecution, if the implications of that are followed through.

STEINBERG: I think that there's another dimension as well to this, and I'll say something about the Cheney issue in just a moment. Who would have imagined that President Obama would be boxed into such a corner that he would have to release the 28 pages? I can tell you that since he lied to the 9/11 families for 7.5 years, and was very much under the sway of John Brennan who adamantly opposed the release of those 28 pages because of his own extremely close relationship with the Saudis; it's a very important object lesson that Obama was forced to do it. It took a continuing battle; LaRouche Political Action Committee is widely known on Capitol

Hill and around the country to have played a pivotal role. Senator Bob Graham, the 9/11 Families – the leading activists – both the survivors of 9/11 and those who lost loved ones in the 9/11 attacks, did not give up; they persisted. This was a fight for 15 years. I think there's a very important lesson to be drawn in the context of what we're discussing about a critical policy moment, when neither party has been able to produce a Presidential candidate who's worth anything. We've got to make sure that the fight over these issues is continuously put forward, continuously escalated. We've forced the issue of the 28 pages. I think that the July 6th press conference by Walter Jones, Steven Lynch, and Thomas Massie along with members of the 9/11 Families and Survivors was crucial; because they came out and said what we had been urging to be said. These 28 pages must come out; it's in the vital interest of the American people and the world that they come out. They made clear that they will be made public; and they invoked the Mike Gravel heroic action of releasing the Pentagon Papers, which altered the whole course of the Vietnam War during Nixon.

So, I think there's a very important lesson to be drawn: Persistently leading a fight; the commitment of the American people to the kind of change that they clearly demanded in the way that the primary votes happened. The majority of voters were voting for a revolutionary change in policy, not for a candidate. You had Bernie Sanders voters who abandoned him the instant he endorsed Hillary Clinton for President. Trump was always seen as a kind of a loud mouth voice for something different. People want that change; they've got to be organized around a policy agenda. LaRouche's Four Cardinal Laws define that better than anything else in terms of the economic crisis and how to address insolvency.

Now you do have Colonel Wilkerson, who was with Colin Powell throughout the four years that Powell was Secretary of State; was with him in the preparation of that UN disastrous

testimony leading to the vote for the Iraq War. He has basically said that he is an eyewitness to severe crimes; fraudulent representations of vital intelligence and covering up the role of the Saudis in order to launch an illegal war against Iraq. We see the consequences of that right now. There are many options on the table.

Just in terms of follow-up on the 28 pages: You have the JASTA bill that should come up and be voted almost unanimously out of the House of Representatives, so Obama can't veto it, the very first days that Congress comes back in September. There should be a series of public forums walking people through the

content of the 28 pages. There are probably millions of documents that are still suppressed, that are still classified; that lead to other leads that we don't even yet imagine. We know the British, we know the Saudis in principle were the architects

on behalf of Bush and Cheney; but there's a great deal of work to be done on that issue. We're coming up in early September on the 15th anniversary of the 9/11 attacks; LPAC and the Schiller Institute have a series of major events taking place in New York, including three memorial concerts – performances of Mozart's *Requiem* – all over the New York area around that critical weekend. So, I think that we've got to maintain a commitment to maintaining and building and escalating on the momentum. If there's a lesson to be learned from the 28 pages, it's that

Glass-Steagall comes next; and it comes right away.

OGDEN: Right; absolutely. I thought one point you made which was just remarkable in the interview yesterday that you conducted with Virginia State Senator Dick Black, you said what Cheney did after 9/11 would be as if Roosevelt after Pearl Harbor said "We're not going to attack the Japanese; we're going to blame the

Chinese for Pearl Harbor." It was so outrageous to say the Saudis didn't do it; it was Iraq, it was Saddam Hussein. I

think, when that sinks in for the American people, you're going to see even more of a response. The fact that this has broken open in

the last few weeks with the victory around the 28 pages; and as you said, 28 pages means the next victory comes next – Glass-Steagall.

But one thing that's the subject of this *The Hamiltonian* broadsheet this week, is the petition that Diane wrote and is now being circulated en masse in Manhattan.

Point one is complete; but points two, three, and four still have to go. We need to

open a Chilcot Commission-type of investigation into Bush, Cheney, the entire rest of that apparatus – Obama included. What was Obama's interest in keeping these covered up for 7.5 years? The key, I think – and it ties into the discussion from

earlier – is you need to accept the offer that was made one year ago at the United Nations General Assembly by Russian President Vladimir Putin for an alliance of the type that we had in World War II to defeat fascism. An alliance with Russia, with China, with other interested parties in the world, to defeat what this terrorist apparatus actually represents. So, I think as we're on the verge of the opening of this year's UN General Assembly meeting, and also the series of concerts that Jeff mentioned, this petition needs to continue to have a widespread and radiating impact.

Diane, maybe you want to say a little bit more about that.

SARE: I can just say that it's being circulated by our activists here in the streets; and they're reporting getting a very intense response to it – more intense than anything that we've circulated recently. I think it's important, when the vote on JASTA was first in the press a couple of months ago, before the release of the 28 pages, there was finally an appropriate, fearless anger, or righteous

indignation of people saying, "How dare you tell us not to pursue the Saudis? That's outrageous! We don't care if they're going to sell their Treasury bonds; we are going to demand justice in this case." I think it's really important that we keep that sense alive; which is what the petition will do. I would also say, just because you mentioned the United Nations here; it happened that we got not only the release of *The Hamiltonian* this past week, but we received off the press the proceedings of this extraordinary Berlin conference that Mr. and Mrs. LaRouche convened at the end of June. Which had an incredible array of speakers, including Ambassador Chas Freeman, including a woman from the Presidency of Assad in Syria, and many others; retired military from France, Germany, NATO, etc. The thing taken as a whole, unfortunately there's not a way to put that incredible concert at the end of the program into a printed report; but nonetheless, we are also getting this out to each of the governments represented by their UN missions in this period going into the General Assembly in September. So we are in a position to shape that discussion and to perhaps augment the kinds of things that surely are already being discussed; as we see in the latest meeting, that Putin and Xi Jinping and others have been holding.

OGDEN: One thing I want to say in the context of the upcoming UN General Assembly; there is a war that is already happening against everything that the BRICS represents. If you think back one year, two years, the Fortaleza Agreement was made

in the context really of this war that Cristina Fernando de Kirchner was leading in Argentina against the vulture funds. These nations came together in solidarity with Argentina and said we will not allow you to kill the Argentine people to get the

money for the vulture funds. Since that time, you've had a coalescing around the leadership of Putin and Xi Jinping and

Modi of the BRICS structure; this is the emerging New Paradigm. Over the course of that time, you have had a concerted deployment to break the BRICS apart; and we're in the middle of one of those major attacks right now. We saw what happened to Cristina Kirchner in Argentina; now the same thing is happening to Dilma Rousseff in Brazil. Just this week, you had the vote by the majority of the Brazilian Senate to open indictment hearings against Rousseff; which means impeachment against the President of Brazil. You do have the eruption of a certain response against that coup from inside the United States; and it's actually the subject of our institutional question we got for this week.

I know Mr. LaRouche had some detailed remarks to say about that. I want to read this question, and then maybe Jeff, you can fill in a little bit about that. It says:

"Mr. LaRouche: US Representative John Conyers, Democrat from Michigan; Marcy Kaptur, Democrat from Ohio; Keith Ellison, Democrat from Minnesota; and more than 30 other members from the House of Representatives, sent a letter this week to Secretary of State John Kerry; urging him to refrain from gestures that could be interpreted as supportive of Brazil's interim government. And to instead "express strong concern regarding the impeachment process a targeting of Brazilian President Dilma Rousseff; and to "call for the protection of constitutional democracy and the rule of law in Brazil." The letter is the first Congressional letter expressing concern over Brazil's democracy in over two decades. In your view, with the impending impeachment trial, what actions should the United States government take to promote fairness and protect democratic institutions in Brazil at this time?"

So, I know Lyn had some things to say about this.

STEINBERG: The first thing he emphasized is that you're not dealing with a "Brazil situation" in the same way that you're not dealing with a "Syria situation".

We're in the midst of a major, global, strategic re-alignment. As you said, at the Fortaleza meeting two years ago of the BRICS countries, you had the launching of the New Development Bank; followed by the launching of the Asia Infrastructure Investment Bank by China. Clearly, there is a move centered among the major Eurasian powers, but also including Brazil and South America, South Africa, and Africa, to re-align the world around a completely different approach; an approach that's oriented towards the future, that's centered on great projects of economic development that are truly win-win projects. There's no geopolitical, zero-sum game. And you've got a dead system, which is the British Empire system, which has been represented for the last 15 years by the fact that the British have controlled the US Presidency; under first George W Bush, and then after that, under Barack Obama.

So, the first thing, the United States should do, is abandon its own direct role in promoting this coup. This is not something that occurs because a bunch of figures inside Brazil have decided to go after Dilma Rousseff. You've got the international apparatus of hedge funds; you've got the Adam Smith Institute networks in Britain; you've got the Chicago School apparatus here in the United States; that are all instrumental in this drive – not to damage Brazil – but to destroy Brazil because it's part of this BRICS new alignment. I guarantee that if the United States were to publicly come out – if Kerry were to make a statement and say that the United States believes that this is a coup d'état; not necessarily using guns, but using actions by bought-and-paid-for corrupt officials to overthrow a legitimately elected government that is attempting to align South America with this new paradigm of development centered around Eurasia; this thing would go away. The votes in the Senate are

absolutely shameless; the people who are behind this coup are themselves all legitimately under criminal investigation for massive financial fraud. If you want to look at the Brazil element of the Panama Papers scandal, then you're going to find

the top officials – the Speaker of the House, the President of the Senate, the current President, the current Foreign Minister; all of the people who have been aligned against Dilma, are part of the most corrupt apparatus. But they're protected because

they're part of the British Empire and the Obama administration protected apparatus; and their objective is to try to destroy the BRICS.

So, this is a global play; this is not a Brazil story. It's not something that is narrowly associated with events in South America, or corruption, or anything like that. This is a much bigger, worse, and far more dangerous thing; and it's part of the

general picture. Is the world going to go in the direction of defending a system that's already dead? Major economists this week described Deutsche Bank as a "dead bank walking"; and it's an apt description. So, it's the question of whether a dead British Empire, largely controlling the US Presidency for the last 15-16 years, is going to basically bring the rest of the world down with it – because it can never survive. Or, whether or not it's going to be cast aside and defeated and replaced by a new system that's already well underway.

The critical question in this Presidential election is, will the American people tolerate candidates that want to align the United States with an already dead system? Or, are we going to go in the direction of aligning the United States with this new

future-oriented alternative? Historically, America has always been on the side of this future orientation; at least from its founding principles – the Hamiltonian ideas are really, what's underlying this Eurasian development. So, we've got to win

the fight to transform the United States back into what it historically represented as the city on the hill.

OGDEN: I do think it's significant that the members of Congress who signed this letter, directly overlaps with the core group of the leadership around Glass-Steagall.

STEINBERG: That's right.

OGDEN: One more thing you just brought up: What is the Hamiltonian idea? What's at the core as the coherent unifying principle of this Four New Laws of Mr. LaRouche is the idea, that he expresses at the end of that document. That there are no measuring rods for economics, which can be found within the domain of money; money is not a representative of value when it comes to economics. It's the willingness to reject monetarism, which is what is making the Asia Infrastructure Investment Bank, the New Development Bank – these are completely different species. This is not just a different version of the IMF/World Bank system. You have a dedication to increasing the productivity of massive amounts of the population of the planet; billions of people will be affected by the New Silk Road, by these development projects which have been on the books for 40-50-60 years. They are now actually being built, because of the investments, that are coming from the BRICS bank and China and so forth. But it's an understanding of economics which I think has been the unique contribution that Mr. LaRouche has given to world history over the last 40-50 years; which is his unique understanding of what the true measuring rod of economics really is. You have the constantly increasing of the accumulation of the ability of mankind to deploy new physical principles that have been discovered by man to increase our power over the Universe.

In two very specific ways, I think the example of Albert Einstein is very important in this sense. Number one, just in the form of an analogy: The understanding of Albert Einstein, that you cannot have a measuring rod from inside of

a system; but that there needs to be a measuring rod, which is external, which is a principle. Just as absolute time and absolute space did not exist for Albert Einstein, this is the kind of understanding that you need to bring to physical economics. And number two: Albert Einstein, perhaps more than anybody else, is paradigmatic of the type of human creative thinking, which allows mankind to advance itself; which, as Helen Keller so beautifully described, brings us up from the ground like beasts crawling on our bellies and reacting to the circumstances around us, to becoming co-creators of this Universe.

So, Michael, I thought you elaborated that in a very beautiful way at the end of your item in this week's *Hamiltonian*; and I wouldn't mind, if you had a little bit more to say on that subject.

STEGER: I think you've said it well right now. What I think is worth maybe coming back to, given the role of the creative personality, Kesha raised this on the show on Monday. Einstein also recognized that it is the unique role of the individual to shape and create essentially the new laws by which society then agrees to. That, the discovery of those higher principles or natural law, then allows society itself to advance. Really, what you see today, many people are on vacation; too many people, I think, are watching the Olympics. I think the real doping scandal is inside the White House. But what Putin has done with this diplomatic effort, is, that we are looking at the possible resolution of the Syrian crisis in Aleppo. There is a kind of process taking place that can resolve these things in the coming months.

But then you have, in the course of just September, you have the Presidents of South Korea, Japan and China meeting Putin in Vladivostok. Then they will all be going together down to the G-20 summit in China – where Putin will

be the guest of honor – with the 20 largest nations; with Brazil, Argentina, Mexico, Turkey, nations from Africa, all over Asia and Europe participating. Then you have many of those heads of state coming to New York City right around the time of our concerts; but for the UN General Assembly. Of course, then many of those heads of state from the BRICS will be meeting in India in early October.

Then, at this point in time, as Jeff said earlier this week, this whole financial system – Deutsche Bank, and the rest of the larger banks – can be rapidly unfolding, unravelling. The bankruptcy can be disembowelment of the banking system,

essentially coming up in the near period. Then, the Presidential elections come. As much of a buffoon as Donald Trump is, he's shown himself the ability to slay a lot of other incapable politicians in debates; and I think, Hillary Clinton should be fairly

concerned, that her record with Obama is an absolute and very severe weakness. An Achilles heel, because of the current climate in the political situation we face in the country. So we are really at a remarkable [point]. Then, a collapse of the

trans-Atlantic system; an unfolding, consolidated effort in Eurasia led by Putin, and this quality of creative genius, that you're referencing from Einstein. This is really, what Lyn has brought to bear on the planet; and it's really, what must be brought to bear in the Presidential system now in the United States. Lyn must be part of shaping Presidential policy now. We essentially are; but that's got to be the commitment of the American people, and not getting caught up in anything else, because it's a very rare opportunity today.

OGDEN: Wonderful. So, as I said at the beginning of the program, this week has really marked a significant escalation in terms of the LaRouche PAC intervention into New

York City in particular and the United States in general, with the publication of *The Hamiltonian* Volume I, no. 1. There are still several thousand copies of the original printing, which are available and need to be distributed. I know during the regular Saturday afternoon Manhattan dialogue, which takes place every week in downtown Manhattan, there will be copies available to you, if you are able to help distribute them, and you're able to attend that meeting. If you've been to the meeting before, and maybe you haven't been going regularly; you should go tomorrow. If you've never been before, please contact Diane; the contact information for the New Jersey office is available on the LaRouche PAC website. We really do have a limited opening or time, but a very rich potential, a very rich opportunity to completely transform the dialogue in the United States. In very much the same way

that Alexander Hamilton's *Federalist Papers* were used to create the United States in the first place around the ratification of the US Constitution and to raise the level of intelligence of the American citizenry, the new broadsheet – *The Hamiltonian* –

can really be used in very much the same fashion. I would implore everybody, who's watching this, to become involved in helping to distribute this; and make this something, which is widely available to the thinking portion of the American people.

I'd like to thank both Diane and Michael for joining me here tonight; and thank you to Jeff. And I'd like to thank all of you for tuning in. Please stay tuned to larouchepac.com. Good night.

Wall Street-kup imod Brasiliens retmæssige præsident går ind i fase for rigsretssag

10. august 2016 – I de tidlige timer af denne onsdag, efter 16 timers debat, hvor mange senatorer havde mere travlt med at se Olympiade på deres smartphones, end de havde med at høre efter, stemte det brasilianske Senat med 59 stemmer mod 21 for at gå frem med rigsretssagen mod præsident Dilma Rousseff, som forventes at blive afsluttet mod slutningen af august. Tronranerne skræpper allerede op om sejr, for selv om der kun kræves simpelt flertal for at indlede retssagen, så stemte flere end de to tredjedele af senatorerne, der kræves for at fjerne hende fra embedet, i går for at indlede retssagen.

I et memorandum fra 4. april 2016, »Hvordan man vinder over bankernes forsøg på et statskup mod Brasiliens Rousseff-regering«, som blev cirkuleret på portugisisk, engelsk og spansk, identificerede EIR angrebet med rigsretssagen som indledningen til en »farvet revolution« imod »B« i BRIKS, med det britiske monarkis operation mod Italien, »Mani Pulite« (Rene Hænder)[1], som forbillede.

»Dette er ikke en krig, der kan vindes internt i Brasilien. Men den kan vindes«, advarede EIR; »den kan kun besejres ved at forstå de internationale, strategiske spørgsmål, som her står på spil, og ved at besejre denne politik internationalt«, og ved at implementere LaRouches 'Fire Love'.

Denne lektie er endnu ikke lært af alle, med undtagelse af nogle få, brasilianske patrioter. Forestillingen med debatten den 9. august beviste atter engang, at en hævde af, at kuppet skal bekæmpes gennem interne manøvrer og imødegåelse af

anklagerne punkt for punkt, er en garanti for nederlag.

Dilma anklages for fire tilfælde af overtrædelse af 'Lov om Budgetansvarlighed' i statens regnskab; det tre mand store, uafhængige panel af ekspertvidner, som undersøgte anklagerne, havde indgivet sine konklusioner for en måned siden, som sagde, at der ikke fandtes bevis for, at præsidenten var ansvarlig for tre af anklagerne om overtrædelse, og at den fjerde »overtrædelse« slet ingen virkning havde på budgettet.

Det var lige meget. Advokaten, som fremlagde sagen om rigsretssagen i går, Miguel Reale Junior, opfordrede senatorerne til at ratificere det »vidunderlige« sagsanlæg for en rigsretssag, som senator Anastasia havde udarbejdet; han nævnte ikke, at Anastasia tre dage før selv var blevet nævnt for at have taget imod bestikkelse i Lava Jato-korruptionssagen[2] – sammen med »fungerende« præsident Temer, Temers udenrigsminister og hans stabschef. Reale argumenterede med, at: Præsident Rousseff i realiteten burde være blevet anklaget under »Lava Jato; hun fortjener ikke længere at regere Brasilien; og hun måtte nødvendigvis være ansvarlig for de påståede overtrædelser af budgetloven – de faktiske anklager, for hvilke hun stilles for en rigsret – fordi hun er en »dominerende« personlighed, hvis regering i det skjulte »brugte penge, penge og atter penge«!

[1] En landsdækkende juridisk undersøgelse af politisk korruption i Italien i 1990'erne, som førte til den såkaldte 'Første Republiks' afgang.

[2] Operation 'Bilvask' er en undersøgelse, der udføres af Brasiliens nationale politi siden marts 2014. Det var oprindeligt en undersøgelse af pengehvidvask, men er udvidet til også at omfatte beskyldninger om korruption i det statsejede olieselskab Petrobras, hvor ledere angiveligt skulle have modtaget bestikkelse mod at give kontrakter til byggeselskaber til opskruede priser.

Putin og Kina sætter den nye dagsorden

10. august, 2016 (Leder) – I forlængelse af mødet i Sankt Petersborg den 9. august mellem den russiske præsident Vladimir Putin og den tyrkiske præsident Recep Erdogan, vil delegationer af højtplacerede regeringsfolk fra begge lande den 11. august mødes til et trilateralt (dvs. med udenrigs-, forsvars- og sikkerhedsministre) arbejds møde, for at udarbejde en samarbejds kurs for en afslutning af krigen i Syrien. Rusland og Tyrkiet planlægger at udvide den bilaterale samhandel til \$100 milliarder om året, en trefoldig forøgelse over tidligere topniveauer. Nord-Syd-korridoren vil nu indbefatte Rusland, Aserbajdsjan, Tyrkiet og Iran, og vil indlejre sig i Kinas projekt for 'Ét Bælte, Én vej' (OBOR). Det russisk-tyrkiske partnerskab vil bringe større stabilitet til hele området, omfattende det Kaspiske Hav, Balkan og Kaukasus, med en udvidelse mod vest af zonen for eurasisk sikkerhed og velstand.

Lyndon LaRouche understregede onsdag, at disse udviklinger ikke skal ses som enkeltstående handlinger. De er del af en ny, global dynamik, der ledes af Ruslands Putin og kineserne. I de kommende uger vil Putin lægge værtsskab til Vladivostok Østlige Økonomiske Forum, som nu vil have deltagelse af både den japanske premierminister Abe og den sydkoreanske præsident Park. I forlængelse af G20-topmødet i Kina, vil Kina være vært

for det årlige BRIKS-ledertopmøde, som finder sted i begyndelsen af oktober. Kinas udenrigsminister Wang Yi er i Indien i denne uge for yderligere at fremme disse afgørende, bilaterale relationer, og den indiske premierminister Modi talte onsdag ved en videokonference med den russiske præsident Putin, ved en højtidelighed i anledning af åbningen af den første af 5 russisk-byggede kernekraftværker under konstruktion i Indien, og et bilateralt møde på sidelinjen af G20 blev arrangeret.

LaRouche sagde, at Putins lederskab definerer en ny retning for globalt fremskridt. »Dette er en global proces, der styres af Putin og Kina. De har *de facto* taget ansvaret for en ny retning inden for politik og erstattet rivalisering med samarbejde.« LaRouche anførte, at denne proces allerede i midten af 2015 var i fuld gang, da Putin overværede de kinesiske festligheder i anledning af 70-års jubilæet for afslutningen af Anden Verdenskrig i Asien. Det er nu i færd med at blomstre og lægge Barack Obamas, briternes og NATO's ynkelige, gamle geopolitiske spil bag sig.

Udviklingen i Sankt Petersborg i denne uge vil få stærk indvirkning i Tyskland, som står over for økonomisk undergang, med mindre Merkels og Schäubles politik omgående opgives. Hold øje med dramatiske forandringer i Tyskland, som det nu haster med. Flere nylige undersøgelser, som er udgivet efter de svindelagtige, såkaldte »stresstests« af ECB/EU-bankerne, konkluderede, at Deutsche Bank er dømt ude, allerede er en »dead bank walking,« – en bank 'på dødsgangen' – og at alene **den form for reorganisering, som Lyndon og Helga LaRouche igennem flere uger har promoveret**, nu kan redde den tyske økonomi fra ruin. LaRouche har gentagne gange advaret om, at et kollaps af Deutsche Bank og destruktationen af den tyske økonomi for enhver pris må undgås, fordi et sådant kollaps i enorm grad vil forøge faren for verdenskrig.

Udviklingerne initieret af Putin/Erdogan, inklusive udvidelsen af Kinas OBOR-program ind i Nord-Syd-korridoren, der løber fra

den Persiske Golf og opad, ind i Europa, byder Tyskland på en perfekt mulighed for at ændre politik.

Det samme gælder for USA, hvor en enorm, politisk kamp udspiller sig under overfladen af den præsidentielle valgkatastrofe. Den politiske promovring af Glass-Steagall i begge partiers valgplatforme, samt den kendsgerning, at flere progressive demokrater i Kongressen og AFL-CIO (USA's største fagforening, -red.), i et åbent brev til udenrigsminister John Kerry har fordømt statskuppet imod Dilma Rousseff i Brasilien, er tegn på, at også USA er moden for en politisk revolution.

Schiller Instituttet har nu udgivet en rapport over forløbet af den historiske Berlin-konference[1], der præciserede den overhængende fare for verdenskrig, men samtidig foreskrev vejen til en ny fremtid med fred og velstand. Denne rapport, der definerer de politiske retningslinjer for det næste amerikanske præsidentskab og for en ny regeringskoalition i Tyskland, bliver allerede cirkuleret og er en perspektivplan for den form for nye, politiske paradigme, som Putin og kineserne promoverer.

Foto: Den russiske præsident Putin deltager i et trilateralt møde med lederne af Aserbajdsjan, Iran og Rusland. [kremlin.ru]

[1] Se Helga Zepp-LaRouches åbningstale i Berlin:
»Menneskehedens skønne fremtid – hvis vi undgår dinosaurernes
skæbne«

USA: Det Nye Præsidentskab: Det begynder med LaRouches 'Fire Love'

Denne systemiske krise kræver ikke blot en række politiske beslutninger, men et Nyt Præsidentskab, der er baseret på et borgersamfund, som er helliget en højere bestemmelse ... til skabelsen af en ny nation, af et nyt USA, og af en verden, der hidtil ikke har eksisteret – en verden, der nu som aldrig før er mulig, og en verden, der nu ligger i vore hænder. Vil det

blive virkeliggjort, eller vil vi fejle?

✖ Af Michael Steger, medlem af LaRouche Politiske Aktionskomite (LPAC).

Denne artikel er den første i en række skrifter, som præsenteres af LaRouchePAC Nationale Politiske Komite, i direkte samarbejde med Lyndon LaRouche, som en del af hans kampagne for skabelse af et Nyt Præsidentskab i løbet af de kommende 100 dage.

2. august 2016 – Verden har ændret sig i løbet af de seneste fem uger. Begivenhederne, sammen med bevidste interventioner, især fra Vladimir Putins side, har skabt en ny, global dynamik og transformeret potentialet for reel og total sejr i den umiddelbart forestående periode. Sejren vil i første omgang afhænge af vedtagelsen af LaRouches »Fire Nye Love«, en politik, han fremsatte i juni 2014 med sit skrift, »Fire Nye Love til USA's omgående redning!«[1]; men et succesfuldt udfald på længere sigt kræver mere end simpelt hen at vedtage den nødvendige politik, selv en politik så presserende nødvendig som Glass-Steagall og statslig kredit til videnskabelige fremskridt.

Som LaRouche siger i »Fire Nye Love«:

»Uden et præsidentskab, der er tilpasset til at fjerne og dumpe de værste virkninger, vi i øjeblikket lider under, og som er de virkninger, der blev skabt af Bush-Cheney- og Obama-præsidentskaberne, ville De Forenede Stater snart være færdig, begyndende med den amerikanske befolknings massedød under Obamaregeringens nylige og nu optrappede, praktiserede politik.«

Og senere:

»Et kædereaktionslignende kollaps med denne virkning accelererer allerede med en indvirkning på pengesystemerne i dette områdes nationer. Den nuværende accelerering af en

'Bail-in'-politik i hele det transatlantiske område, sådan, som det nu er i gang, betyder, at massedød pludselig vil ramme befolkningerne i alle nationerne i det transatlantiske område: enten direkte, eller i kraft af 'overløbseffekt'.«

Denne systemiske krise kræver ikke blot en række politiske beslutninger, men et Nyt Præsidentskab, der er baseret på et borgersamfund, som er helliget en højere bestemmelse, der går ud over elementær valgpolitik; en bestemmelse lig den, som Benjamin Franklin, George Washington og Alexander Hamilton var besjælet af. Det kræver en forpligtelse til skabelsen af en ny nation, af et nyt USA, og af en verden, der hidtil ikke har eksisteret – en verden, der nu som aldrig før er mulig, og en verden, der nu ligger i vore hænder. Vil det blive virkeliggjort, eller vil vi fejle?

De fem uger

Tag nu de hurtige udviklinger i løbet af de seneste fem uger i betragtning: Den britiske afstemning til fordel for at forlade den Europæiske Union (Brexit) den 24. juni, som pludselig, for åbent tæppe, afslørede den rådne kerne i det transatlantiske system. Dette oprør blandt de britiske vælgere var en direkte optakt til Schiller Instituttets konference i Berlin, med Helga Zepp-LaRouche som vært, den selvsamme weekend, en begivenhed, der udelukkende havde fokus på fuldbyrdelsen af det nye verdenssystem, der nu er i færd med at blive virkeliggjort i hele Eurasien, og som er inspireret af Lyndon LaRouches ideer.

I løbet af de følgende dage vältede det frem med successive oprør. NATO-topmødet i Warszawa, der håbede at gøre Rusland til målskive for en storkrig, afslørede i stedet blot voksende uenighed blandt de europæiske nationer. Japan afviste enhver yderligere forpligtelse over for britisk finansielt vanvid og nærmede sig faktisk Rusland og Kina i stedet; det samme gjorde Filippinerne, idet de ignorerede Obamas kommando om konflikt i det Sydkinesiske Hav. Terroristangreb, hvis grobund og

udklækningssted har været de igangværende, ulovlige krige, ført af USA og briterne, i Irak, Libyen, Syrien og Yemen, har ramt byer i Frankrig og Tyskland på ugentlig, hvis ikke daglig, basis, uden nogen udsigt til at stoppe under den nuværende politik. Underliggende hele dette politiske oprør finder vi den igangværende panik over bankkollapset i Italien, Tyskland og London, som truer med at virkeliggøre den pludselige udslettelse af den transatlantiske verdens nationer, som Lyndon LaRouche i 2014 advarede om.

I sammenhæng med dette politiske og kulturelle sammenbrud i det transatlantiske område har der været en sand fremstormende bølge af LaRouche-organisationens politik og initiativer. Chilcot-undersøgelsesrapporten blev omsider udgivet i London, efter syv lange års undersøgelse; den erklærede, at Dronningens krig i Irak – en krig, der blev gennemtruffet af Tony Blair og George W. Bush – var ulovlig og et direkte anslag imod De Forende Nationer og international lov, hvilket udgør forbrydelser i lighed med nazisternes. I USA blev de »28 sider« af Den Fælles Kongres-undersøgelsesrapport om 11. september efter 14 år udgivet. De afslørede det bedrageri, som både Bush- og Obamaregeringen havde begået, med deres overlagte mørklægning af, at det var briterne og deres allierede saudierne, der dirigerede angrebene den 11. september, og de afslørede ligeledes disses efterfølgende fremstød for verdenskrig gennem en kriminel, geopolitisk plan.

Glass/Steagall-loven, indbegrebet af dødstødet mod Wall Streets og City of Londons kriminelle bedrageri, fandt dernæst vej ind i både det Republikanske og Demokratiske Partis valgplatforme, ikke som følge af narre-kandidaternes klovneoptræden, men som følge af den, i det brede flertal af den amerikanske befolkning, dybt rodfæstede erkendelse af, at de seneste femten års politik i USA, med massedød til følge, indiskutabelt er knyttet til Wall Streets politik. Og nu, blot fem uger senere, med en beslutningsproces, der ligesom vokser og har mere i vente, truer kupforsøget i Tyrkiet og de deraf

følgende ændringer i politikken med at gøre en ende på de seneste to århundreders geopolitiske forsøg på at kontrollere Asien, med et Tyrkiet, der nu nærmer sig til både Putins Rusland og Kinas politik for den Nye Silkevej, og vender sig bort fra den transatlantiske verdens forpligtelse til verdenskrig.

Dernæst kommer nyheden om omringningen af Aleppo, igen udført af russiske styrker sammen med syriske styrker, og som indikerer en mulig snarlig afslutning på ikke alene den syriske konflikt, som fra det britisk-støttede Obamaregimes side var planlagt til at være optakten til atomkrig mod Rusland og Kina, men som nu, hvor krisen næsten er løst, er et forvarsel om afslutningen af selve den britiske, geopolitiske æra.

Vladimir Putin og Kinas Nye Silkevej står til at vinde; Obama og briterne står til at tabe.

Men der er mere endnu, og mere er måske i vente, at begynde med Helga Zepp-LaRouches deltagelse i det internationale T20-topmøde i Beijing i slutningen af juli måned; en indledende drøftelse blandt ledende personer til det kommende G20-topmøde for statsledere i september. FN's Generalforsamling vil ligeledes mødes i september, blot et år efter Vladimir Putins opfordring til at skabe en ny alliance af magter mod terrorisme, og begge disse begivenheder vil blive internationale fora af afgørende betydning for opbygning af det nye paradigme, inspireret af LaRouche.

Som Helga Zepp-LaRouche for nylig sagde, »Erinyernes frygtelige dans er blevet udløst!«, og man kan næsten høre de panikslagne hyl og skrig i magtens korridorer på Wall Street og i London, endda fra selve den gale Dronning.

De Fire Love

Den 8. juni 2014 udstedte Lyndon LaRouche en erklæring med titlen »De Fire Nye Love til USA's omgående redning! Ikke en

valgmulighed, men en uopsættelig nødvendighed.« I denne erklæring definerer hr. LaRouche en løsning på den nuværende, globale og generelle sammenbrudskrise, men han definerer mere end det. Han fremlægger en økonomisk og videnskabelig politik, der er i overensstemmelse med den menneskelige arts faktiske, skabende natur, og en politik, der, hvis den bliver vedtaget, vil udløse en renæssance i menneskeligt fremskridt for det kommende århundrede, og længere endnu.

Der findes intet, der kan erstatte læsning, og gen-læsning, at hele hr. LaRouches erklæring, men vi vil her præsentere en kortfattet, forkortet synopsis af de umiddelbare skridt, der skal tages, for at tage den igangværende generelle sammenbrudskrise i det transatlantiske område under behandling. Dette er udgangspunktet for et succesfuldt, Nyt Præsidentskab:

1. Den omgående genindførelse af Glass/ Steagall-loven, uden ændringer, som blev sat i kraft af præsident Franklin D. Roosevelt, som princip for handling.
2. En tilbagevenden til et Nationalbanksystem, der styres fra oven (fra regeringen), og som er defineret som sådan. Præcedens herfor skal tages fra det bank- og kreditsystem, som Alexander Hamilton etablerede, såvel som også fra Abraham Lincolns udstedelse af en statslig valuta («greenbacks»), under præsidentiel myndighed.
3. Udstedelsen af ny statskredit til skabelse af et højproduktivt, generelt forløb med forbedret beskæftigelse, med den ledsagende plan om at øge den fysisk-økonomiske produktivitet, samt forbedre levestandarden for personer og husstande i USA. En forøgelse af den produktive beskæftigelse, sådan, som man præsterede det under Franklin Roosevelt, må reflektere en forøgelse af den reelle produktivitet, der er i overensstemmelse med en forøgelse af energigennemstrømnings-tætheden[2] i nationens økonomiske praksis.

4. Vedtagelsen af et »'Forceret program' for fusionsenergi som drivkraft«. Ægte økonomiske principper er funderet på den afgørende forskel mellem mennesket og alle andre lavere livsformer. Et forceret program for fusionsenergi, som i dag omfatter en tilbagevenden til Krafft Ehrickes vision for USA's rumprogram, er en forpligtelse over for menneskehedens fremtid.

Det dybereliggende spørgsmål

Det er imidlertid kun en tænkning af samme høje kvalitet som tænkningen hos en skabende forsker, såsom Einstein eller dirigenten Wilhelm Furtwängler, der vil besidde de nødvendige evner til at fatte de seneste internationale udviklingers underliggende årsagsskabende magt, såvel som også den nødvendige kvalitet af respons, der findes i selve essensen af LaRouches Fire Nye Love. Denne videnskabelige evne kan bedst udtrykkes som ens egen forpligtelse over for den menneskelige arts grænseløse fremtid.

Ikke reduktionismens fremtid i rum og tid, eller endda rum-tid, men snarere en fremtid, der ledes af musikalsk geni, som i tilhørernes intellekt, eller sind, søger at skabe de nødvendige og netop tilstrækkelige intellektuelle evner, der tilnærmer sig menneskehedens ubegrænsede fremtid, og således udfolder en klarhed i resolut handling, som en handling tilbage til den nuværende krise fra den levende fremtid. Shakespeares Hamlet giver os et relevant, negativt bevis for sådanne evner i det menneskelige intellekt. Ethvert redeligt menneske må stille sig selv det spørgsmål, ikke, »Hvem skal jeg stemme på«, men snarere, »Vil min eksistens være af en sådan art, at jeg bliver en aktør, der udvirker noget, på historiens scene?« Som Lyndon LaRouche erklærede den 31. juli 2016: »Jeg stiller ikke op som præsident, men jeg har sandelig til hensigt at indvirke på dannelsen af USA's regering i den kommende periode.«

Overvej nu det følgende aspekt af hans tankegang i det

afsluttende afsnit af denne rapport fra juni 2014:

»For eksempel: 'tid' og 'rum' eksisterer i realiteten ikke som metriske principper i Solsystemet; deres eneste acceptable anvendelse til kommunikationsformål er grundlæggende set nominel antagelse. Eftersom kompetent videnskab i dag kun kan udtrykkes mht. den unikke, menneskelige karakteristiks rolle inden for de kendte aspekter af Universet, er det menneskelige princip det eneste, sande princip, som vi kender og kan udøve. Begreberne om rum og tid er blot nyttige forestillinger.«

Og senere:

»Mennesket er menneskehedens eneste, sande målestok for vort Solsystems historie og det, som det indbefatter. Det er det samme som, at den menneskelige arts mest ærefulde mening og uendelige præstation, nu i det nære rum i vort Solsystem, stiler opad for at kunne beherske Solen og dens Solsystem, som (faktisk unikt) blev opdaget af Johannes Kepler.«

Faren ligger således ikke i det, som synes at være de kaotiske begivenheder i verden, sådan, som den almene »manden på gaden« opfatter den krise, der udspiller sig, men derimod i den utilstrækkelige forpligtelse over for menneskehedens opadstigende natur, som det fremlægges i LaRouches Fire Nye Love. For, på et sådant tidspunkt, hvor LaRouches ideer nu er mere indflydelsesrige inden for den menneskelige arts mere udbredte kultur, og alt imens de modsatrettede usande forestillinger, med imperiale Zeus-diktater for befolkningsreduktion, krig og økonomisk bedrageri, står over for deres farefulde sammenbrud, så udgør selveste det menneskelige intellekts natur i sig selv den højere, kompositionsmæssige modalitet, gennem hvilken vi udøver handling over for universet som helhed, med revolutionerende virkning.

Det, som er presserende nødvendigt, er den uundværlige, skabende forhånds-handling for at skabe en hel dynamik,

snarere end gentagelser af de fiaskoer, som stammer fra Newtons systemiske bedrageri med aktion-reaktion – et bedrageri, der er fremherskende i den nuværende, transatlantiske verdens politiske og finansielle klasses neurotiske tilskyndelser, og et bedrageri, som Einstein på så fremragende vis afslørede. En sådan forhånds-handling, som LaRouches Fire Love fordrer, udgør selve fundamentet for de indledende skridt, gennem hvilke vi eliminerer dette fejlslagne systems unødvendige byrder og gæld.

Men mon man kan høre det nye tema, måske, som om det kom fra den forventede indtrængen af en himmelstræbende sektion af træblæsere i det højeste toneleje, højt over orkestret? For en sådan forventningens tilstand er ligesom en gave, der overraskende overbringes af en for længst afdød, kær ven fra det, som endnu er den ikke-afgjorte fremtid, som dernæst gives på vegne af vores nutids passage, for blot at blive vores fremtids mest fundamentale nutid.

Dantes *Guddommelige Komedie* og Brunelleschis skabelse af den italienske renæssance stod ikke tilbage i denne henseende.

Og sådan må det Nye Præsidentskab, og dets borgersamfund, blive.

[1] <http://schillerinstitut.dk/si/?p=1460>

[2] Se animeret video: <http://schillerinstitut.dk/si/?p=4549>

Putin handler på strategisk alternativ til krig; Det transatlantiske finanssystem hænger på den yderste rand

8. august 2016 (Leder) – Med ikrafttræden i dag fjernede det europæiske aktiemarkedsindeks, Stoxx Europa 50, simpelt hen Deutsche Bank og Credit Suisse fra sine målinger, for at dets indeksniveau ikke ville blive trukket ned af disse bankers styrtdykkende aktiekurser. Dette er det seneste udtryk for den kendsgerning, at, ikke alene hænger det transatlantiske finanssystem på den yderste rand, men også, at faren kommer fra det faktum, at man fortsætter med at lyve og ikke griber til handling. I løbet af de seneste 48 timer har mange af de større medier i Tyskland og andre steder rapporteret om historien om Deutsche Banks nedtur, og om tilfælde af insolvens, men de undgår fuldstændigt det afgørende spørgsmål: Hvad skal man gøre? For, de har intet svar.

Lyndon LaRouche bemærkede, at de »ser hen til fortiden«. Men for en løsning må vi »se hen til fremtiden«. Han understregede, at sammenbruddet af finanssystemet er hovedspørgsmålet i dag. I juli måned foreslog han, at der må iværksættes en redning af Deutsche Bank, af hensyn til almenvellet, på basis af et nyt mandat for bankpraksis og for kredit til finansiering af produktiv aktivitet, således, som det var tilfældet under den tidligere formand for Deutsche Bank, Alfred Herrhausen. Den 12. juli udstedte Helga Zepp-LaRouche en erklæring om denne redning, »Red Deutsche Bank, for verdensfredens skyld«.

Med mindre, dette bliver gennemført, er det slut med at

prætendere, at den transatlantiske banksektor stadig er intakt og kan flikkes sammen igen, så den fungerer.

Fremstødet for konfrontation og krig er direkte forbundet med finanssystemets sammenbrud. Der kommer uophørlige krigsråb fra USA's krigshøge, på signal fra den britisk/saudiske akse. Sekretær for USA's Luftvåben[1], Deborah Lee James, sagde til Fox News den 6. august, at Rusland er »en eksistentiel trussel« mod USA. Desuden er »Krigshøge for Hillary«-fænomenet i realiteten et dække for Obama, til at føre krig mod Rusland.

Kendsgerningen er, at den russiske præsident Vladimir Putin aktivt udøver et lederskab for en vej væk fra den nuværende kurs mod garanteret undergang. Se på Sydvestasien. I dag mødtes Putin i Baku med den iranske præsident Hassan Rouhani og den aserbajdsjanske præsident Ilham Aliyev, til drøftelser, der omfattede den »Nord-sydgående transportkorridor« – den 7.300 km lange korridor, der løber fra Det arabiske Hav til Skandinavien; de drøftede et udkast til en erklæring om et fælles anti-terrorsamarbejde. I morgen skal Putin i Skt. Petersborg mødes med den tyrkiske præsident Recep Erdogan, der i går sagde til TASS, at der ikke findes nogen løsning på krigen i Syrien uden om Rusland. I søndags deltog flere end tre millioner mennesker i en massedemonstration i Istanbul til støtte for Tyrkiet.

Disse udviklinger i Sydvestasien kan ses som en del af en bredere omgrupperingsproces. I det asiatiske Stillehavsområde vil Japan og Sydkorea sende betydelige delegationer til det Østlige Økonomiske Forum, som hr. Putin er vært for, i Vladivostok den 2. – 3. sept. Kina vil være vært for G20-topmødet den 4. – 5. sept., inklusive inviterede gæstenationer – Egypten, Pakistan, Thailand og andre.

Det er USA, som indtager pladsen som det stillestående punkt; og det er vores historiske udfordring at ændre dette. I dag begynder der en afgørende intervention, med førsteudgaven af *The Hamiltonian* i 10.000 eksemplarer.

Foto: 8. aug. – Vladimir Putin, Aserbajdsjans præsident Ilham Aliyev og præsident for den Islamiske Republik Iran, Hassan Rouhani, holdt et trilateralt møde. Præsidenterne underskrev en erklæring, der bekræfter deres forpligtelse til at fremme samarbejde. [kremlin.ru]

[1] Chef for departementet for Luftvåbnet under Forsvarsministeriet i USA. Sekretæren for Luftvåbnet udpeges fra det civile liv af præsidenten, efter konsultation og godkendelse af Senatet. Sekretæren refererer direkte til Forsvarsministeren.

Det påhviler os, i dette historiske øjeblik, at skabe en ny orientering for menneskeheden – eller gå samme vej som dinosaurerne!

Uddrag af diskussion mellem LaRouche-bevægelsens medlemmer af 'Policy Committee', komiteen for politisk strategi, der sendes som webcast hver mandag. Hele diskussionen, der bl.a. omhandler det amerikanske præsidentvalg, kan følges her:

<https://larouchepac.com/20160808/lpac-policy-committee-show>

Ben Deniston: Jeg mener, at det er af afgørende betydning, at folk tænker i de baner, at dette er et historisk øjeblik. Det går i realiteten ud over noget som helst, som de fleste mennesker, der lever i dag, har oplevet i deres livstid.

Folk må erkende, at noget af alt det her, uanset, hvad disse tåber gør, Wall Street, Hillary [Clinton], Obama; at deres system er i færd med at gå ned. De vil ikke være i stand til at redde det her. Denne idé med at fortsætte med at føre disse stedfortræderkrige, og bluff og intimidering mod dette fremvoksende system, der er på vej op, med Kina og Rusland; det er bogstavelig talt menneskehedens udslettelse.

Det, vi taler om – hvis vi ser på det rent historisk, så fandt disse ting sted for århundreder siden; man havde sammenbrud, og samfund kom op igen. Nu spiller man det samme spil, det samme gamle, geopolitiske imperiespil om, hvem, der skal være den dominerende magt i verden; vil Wall Street tillade, at deres opfattede dominans kollapse? Vil London tillade deres opfattede dominans at kollapse? Vil de holde fast, og forsøge at destruere enhver trussel mod deres magt? Hvad betyder det i dag, på dette tidspunkt af menneskehedens [udvikling]: Det betyder tilintetgørelse! Vi taler om atomvåben; vi taler om en grad af destruktion, der aldrig før er forekommet, og som ville udslette menneskeheden. Men det er ikke uundgåeligt; det er en konsekvens af denne vrangforestilling om, at de på en eller anden måde kan stive det af og holde det nuværende system gående.

Men jeg mener, at det, vi taler om her, mht. at definere et nyt system, går til hjertet af det, hr. LaRouche understreger: Hvad er menneskets natur? Hvis vi taler om at skabe noget nyt, og det er, hvad vi taler om; ikke at fikse dette system; ikke komme med en ny aftale om det, der foregår, og som vil fikse det; tja, hvad ser man hen til? Man ser hen til videnskab, man ser hen til, hvad er vores opfattelse af: Hvad er

menneskeheden? Hvad er menneskehedens mission? Hvad er menneskehedens potentiale? Hvad er menneskehedens natur, som art?

Vi har et meget stærkt udtryk for dette princip, en genklang af dette princip, omkring det, som Kina foretager sig med sin »win-win«-politik. Vi har ikke brug for geopolitik! Vi har ikke længere brug for dette møg. Der findes ikke noget sådant som en endegyldig forsyning af rigdom på denne planet! Hvis man ønsker at agere som en tåbelig levning fra imperietiden, en mennesketype, der burde være forsvundet for århundreder siden, så ja, så vil man agere på den måde, men det vil, i nutiden, føre til destruktion af menneskeheden. Menneskeheden kan uophørligt skabe mange gange mere rigdom, mere værdi og højere samfundsniveauer, hvis vi agerer som menneskelige væsner. Det, som de [kineserne] gør med deres måneprogram, med at tage til Månen. Vi taler om en total fusionsøkonomi, som er en menneskehed på et helt andet niveau.

Folk må anbringe sig selv på dette niveau; det er et sådant historisk skifte, vi står ved. Vi må skabe dette skifte, i modsat fald vil vi ikke fortsat eksistere. Til trods for det, man lærer os i uddannelsessystemet i dag, så findes der ingen tilstand af stilstand, af balance, i universet. Universet er i færd med at sige til menneskeheden, »Hør her, du har nået til et punkt. Vil du gøre fremskridt og tage det næste skridt, eller vil du gå samme vej som dinosaurerne? Samme vej, som denne verdens Obama'er og Clinton'er på dette tidspunkt går?« [latter]

At komme frem til denne grad af refleksion over, hvad det er for en form for kvalitativ udfordring, vi har foran os, mener jeg, er af afgørende betydning for at trække folk op af den rendesten, som man får serveret i medierne i dag, og som bare er altdominerende; folk oversvømmes med det her omkring [præsident]valget, og med grov smædekampagne mod Rusland, og det hele er sindssygt. Og folk må få et virkeligt perspektiv udefra, om det faktiske, historiske øjeblik foran os. Jeg

mener, dette system er forbi. Dette system var forbi i 2008; systemet var forbi, da Lyndon LaRouche udgav Trippel-kurven i '90'erne. Det tog lidt tid at udspille sig. Hvis man ikke troede på, at det var forbi med nedsmeltningen i 2008; hvis man troede på, at bail-out (redningen af bankerne gennem offentlige midler) fiksede noget som helst – min Gud! Det er simpelt hen det rene vanvid.

Folk må komme til erkendelse af, at det her er forbi, og det påhviler os at agere, i overensstemmelse med dette historiske øjeblikks virkelighed, og at handle for skabelsen af denne nye orientering.

Billede: Dinosaur, åh, så død!

Hvad kvantitativ lempelse (QE) haver udvirket: Financial Times ser 'Verdens Ende'

7. august 2016 – Ifølge EIR's nye estimer har verdens fire største centralbanker fjernet værdipapirer for lidt under \$16 billioner fra private bankers regnskaber og over til deres egne, siden USA's centralbank, Federal Reserve, indledte det store pengetrykningsspil, kendt som »kvantitativ lempelse« (Quantitative Easing, QE) i 2009. Fed, den Europæiske

Centralbank (ECB), Bank of England (BOE) og Bank of Japan (BOJ) ejer nu omkring en fjerdedel af al statsgæld i verden og har slæbt en tredjedel af al statsgæld i Europa, Japan og USA ind i de *negative* rentesatsers territorium, hvilket er uden fortilfælde.

Disse centralbanker fortsætter desuden med at forøge den »kvantitative lempelse« med en rate af omkring \$2,4 billion om året, en rate, der er højere end på noget forudgående tidspunkt efter bankpanikken og det økonomiske krak i 2008. Og til trods for, at Fed ikke længere udfører disse »lempelser«, så fortsætter amerikanske banker og store selskaber med at opsuge nye centralbank-penge gennem deres afdelinger i London, Europa og Japan.

Dagens artikel i *Financial Times*, »Enden på verden, som vi kender den?«, af Michael Power, siger, at centralbankerne »har vendt de finansielle normer på hovedet«. Artiklen bemærker, at en meget alvorlig virkning af dette er, at kapitalinvesteringer fra erhvervslivet har nået, eller nærmer sig, *rekordlave* niveauer i hele den transatlantiske verden.

»Henved 30 % af udstedte statsobligationer på globalt plan har negative afkast«, rapporterer Power. Og, »Som Morgan Stanley har bemærket, 'I løbet af de seneste 17 år har statslån med en løbetid på 10 år i USA, Tyskland, UK og Japan givet et bedre afkast end det lokale marked for værdipapirer, og med lavere flygtighed.'« Dette skyldes, at, i takt med, at renter på obligationer sikkert og støt er faldet i et årti, ned til nul og derunder, og til næsten nul selv for store selskabers obligationers vedkommende, så er markedes-'prisen' på disse obligationer lige så sikkert og støt steget, og skaber således et perfekt, spekulativt marked »uden for økonomierne«.

Denne fatale virkning på banksystemet er blevet tydelig efter krakket i 2008. Store banker, der er centreret på Wall Street og i City of London, har reduceret deres kommercielle udlån til økonomien, koncentreret sig om investeringsbank-

spekulation i obligations- og værdipapirsmarkedene, og lagt sig i slipstrømmen af centralbankerne i markedene for statsobligationer, for at tjene en pålidelig »profit« – og dernæst deponere den som overskudsreserver i de samme centralbanker. Og deres spekulation i statslånspapirer har tilvejebragt den sikkerhedsstillelse, som de har brugt og /eller udlånt til finansielle indsatser i derivater og de såkaldte tredjeparts-genopkøbs-, eller »repo«-markeder. De store bankholdingselskaber har alle bevæget sig i retning af modellen hos Deutsche Bank, for hvem udlån blot udgør 15 % af bankens »aktiver« for i alt 1,6 billion euro – og som nu *de facto* er bankerot.

Førende tysk økonom siger, Deutsche Bank, som nødforanstaltning, nu må nationaliseres

7. august 2016 – For fjerde søndag i træk har Tysklands førende finansavis, *Frankfurter Allgemeine Zeitung*, kørt en analyse af den farlige og forfaldne tilstand af landets største bank, Deutsche Bank. I søndags interviewede FAZ en meget fremtrædende, tysk økonom, der siger: »Nationaliser Deutsche Bank som en nødforanstaltning! Banken er i en krise, værre end 2008« i den globale bankpanik.

At Martin Hellwig fra Max Planck Institut i Bonn kommer med dette krav – i et land, hvor nationaliseringer *aldrig* har været diskuteret, selv da panikken og kollapset i 2007-09 var på sit højeste – indikerer, at Deutsche Bank nærmer sig en

reel implosion, med mindre banken »reddes«. Og IMF har allerede formelt erklæret banken for at være den ene, enkeltstående gigantbank, der »udstråler større risiko« for andre banker og banksystemer, end nogen anden bank i verden. Dens implosion vil være signal til et generelt, økonomisk krak, der vil forværre de konfrontationer imod Rusland og Kina, som promoveres af Obamaregeringen og NATO.

Schiller Instituttets stifter og forkvinde for det tyske, politiske parti Bürgerrechtsbewegung Solidarität (BüSo), Helga Zepp-LaRouche, udstedte for blot et par uger siden en appel, »Red Deutsche Bank, for verdensfredens skyld«.

Hun og Lyndon LaRouche sagde, at bankens investeringspolitik i denne proces fuldstændig må omdirigeres til udvikling af industri og infrastruktur, ligesom det var bankens formand, Alfred Herrhausens politik. Herrhausen blev myrdet den 30. november 1989.

Hellwig erklærer til *FAZ*, at »investeringsbanker har udsuget Deutsche Bank« i mere end et årti således, at bankens terminale krise ikke engang stammer fra den globale panik i 2008. Banken må nationaliseres, siger Hellwig, fordi ethvert forsøg på at »dæmpe det ned« – dvs., at »opløse« storbanken ved at gennemføre bail-in (ekspropriering) af obligationsindehavere, osv. – ville sende denne risiko ud til hele banksystemet. Det samme, bemærker han, gør sig gældende for Frankrigs BNP Paribas. Adspurgt, om Deutsche Bank har en intern plan for at afværge implosion, siger Hellwig, at bankens planer består i insiderhandel, spekulation, fusioner og erhvervelser, osv.

Og sluttelig, da Hellwig blev spurgt, om han selv kunne træde til og køre en nationaliseret Deutsche Bank, protesterer Hellwig med den udtalelse, at han ikke er i stand til at udføre jobbet, fordi han tager sig tid til at gennemtænke løsninger, og det har Deutsche Bank ikke tid til.

Zepp-LaRouche understregede, hvor sjældne forslag til nationaliseringer er i Tyskland, og at det signalerer, at der virkelig ikke er tid tilbage; hendes forslag om at redde storbanken, men vel at mærke i processen gøre den til i praksis at være en udviklingsbank, må gennemføres.

»Dette system går sin undergang i møde. Stik ikke jer selv blår i øjnene, og lad være med at være selvtilfredse; banken kunne nedsmelte, hvad øjeblik, det skal være«, sagde hun.

Obama bakker åbent op om al-Qaedas overtagelse af Syrien

7. august, 2016 (Leder) – I den afgørende kamp om Aleppo er det blevet klart og offentligt, at Barack Obamas Hvide Hus, Forsvarsministerium og Udenrigsministerium – og FN ambassadør – støtter al-Qaedas overtagelse af Syriens største by, den sandsynlige »platform« for, at al-Qaeda kan ødelægge Syriens regering og overtage magten. Obama kræver, at den syriske regering ophæver belejringen af al-Nusra/al-Qaeda i det østlige Aleppo, en belejring, der ellers rent faktisk kunne gøre en ende på truslen om et »terrorist-Kalifat« i hele Mellemøsten. Obama og Hillary Clintons støtter i pressekorpsset kalder regeringens omringning af al-Qaeda for et angreb på Aleppos civilbefolkning og opmuntrer til, at jihadisterne bryder den. Obamas FN-ambassadør Samantha Power forlanger offentligt, at civile ikke benytter lejligheden til at forlade det østlige Aleppo, men i stedet bliver der med deres »forsvarere« al-Qaeda, mens USA kræver, at Rusland indvilger i at få belejringen ophævet.

Endnu engang er Obama og Hillarys »anti-terror«-politik et bedrageri med henblik på at skabe mere krig. Deres krigspolitik udklækker og støtter endog mere terrorisme, og bakker deres »allierede« Saudi-Arabien og »Londonistan« op i sponsorering af terrorisme. FN-ambassadør Power er en fuldstændig miskrediteret fortaler for Obamas ret til at vælte enhver regering i verden gennem krig, for hans egne »humanitære« formåls skyld.

Obamas egentlige »humanitære formål« er, at konfrontere og provokere Putins Rusland, og Kina, endog så langt som til global krig. Hele Obamas præsidentskab er et bedrageri. Og Hillary Clinton burde skamme sig over, hvad hun er blevet til, mens hun har arbejdet for Obama.

Obamas Hvide Hus tager dette seneste, totalt foragtelige og potentielt fatale skridt, mens det transatlantiske finansielle system endnu engang er ved at krakke. Tysklands enorme Deutsche Bank er blot den bank, der er nærmest bunden i en malstrøm af kollapsende spekulativ gæld, der trækker alle Europas og USA's store banker ned. Mere pengetrykning og »lempelser« fra centralbankernes side på dette tidspunkt, vil blot accelerere malstrømmen.

Det må ikke ske, at den eneste »løsning« er at lade Eurasiens magter idømmes global krig som straf for fortsat at vokse og øge deres produktivitet.

Vi behøver et nyt paradigme, gennem hvilket nationer samarbejder om vækst, arbejdsstyrkens produktivitet og videnskabeligt fremskridt for menneskeheden. Vi behøver et nyt præsidentskab i USA, der forpligter sig til et sådant paradigme.

Helga Zepp-LaRouches Schiller Institut, der har arrangeret snesevis af konferencer i hele verden for dette nye paradigme, udgiver i dag som brochure, sin »Nyt Paradigme«-konference fra 25. – 26. juni i Berlin.

Cirkulér omgående denne brochure i bredest muligt omfang. Som Zepp-LaRouche bemærkede søndag, i forbindelse med en førende, tysk økonoms opfordring til nød-nationalisering af Deutsche Bank: »Dette system går sin undergang i møde. Lad være med at føle selvtilfredshed over det. For tidsrammen er virkelig 'hvad øjeblik, det skal være'.«

Foto: Før-og-efter-fotos af den Store Moske i Aleppo, Syrien. Foto venligst tilladt af Olympia Restaurants Før-og-Efter-fotoalbum. [facebook.com/Olympia.Rest/photos/?tab=album&album_id=770898579647858]

Når mennesket konfronteres med et stort onde, findes der en evne i det, som kalder et endnu større gode frem

– Leibniz

Helga Zepp-LaRouche: »Jeg mener, at vi må mobilisere befolkningen til at blive aktiv; for tiden er ikke til at sidde på stakittet og blot kigge på, hvad disse såkaldte 'eliter' foretager sig ... befolkningerne har mistet tilliden til disse eliter, der repræsenterer dette globaliseringssystem. Ansvar for at finde løsninger på situationen må derfor gå over til dem, der har ideer om, hvordan vi kommer ud af situationen. Hvilket er, hvad vi gør i

New York med Manhattan-projektet; det, som det Internationale Schiller Institut gør; men jeg mener, at vi har brug for jeres støtte – I, som ser dette lige nu. Jeg vil gerne appellere til jer om at blive aktive sammen med os og være med til at gennemføre disse løsninger.»

Download (PDF, Unknown)

Bank of Englands rentesænkning betyder kollaps i pensionsaftaler

5. august 2016 – Bank of Englands rentesænkning betyder kollaps for pensionssystemet i Storbritannien. Selskaber, der stadig tilbyder aftaler om pensionsopsparinger, vil se omkostningerne ved disse stige til uholdbare niveauer. Hyman Robertson, en pensionsrådgiver, sagde til *The Guardian*, at rentesænkningen betyder en stigning på £70 milliarder i det beløb, som selskabsaftalerne har behov for, for at imødegå deres forpligtelser over for medlemmerne af pensionsaftalerne. Dette bringer de totale omkostninger op på £2,4 billion.

»For at sætte det ind i en sammenhæng, så er BNP i Det forenede Kongerige (UK) p.t. £1,8 billion. Dette har skubbet det samlede underskud i UK's selskabs-pensionsaftaler op på £945 milliard – det værste nogensinde«, lød det.

Mange selskaber har allerede lukket deres pensionsaftaler for nye medlemmer; andre afslutter dem totalt.

Tom McPhail fra finansrådgiverne Hargreaves Lansdown sagde, at monetær politik »havde vist sig at være en temmelig ubehagelig medicin for pensionsaftaler«.

»Den støtter muligvis værdipapirer og holder økonomien i omdrejninger, men den (monetære politik) driver også udbetalinger på annuitetsopsparinger ned og driver de finansielle forpligtelser for pensionsaftalerne op«, sagde han. »Det betyder, at arbejdsgivere må pumpe flere og flere penge ind i pensionsaftaler, og den enkelte person må indbetale mere og mere til sin personlige pension, hvis de vil købe en annuitet.

For meget af denne medicin er ikke sundt for nogens finanser, og især ikke sundt for pensionsaftaler med faste udbetalinger; der er fare for, at det faktisk kan slå patienten ihjel. Regeringen bliver snart nødt til at gribe ind.«

Helga Zepp-LaRouche i Kina: »Den Nye Silkevej bliver til Verdens-Silkevejen«

For at give håb om en bedre fremtid for hele menneskeheden, et håb, der er gået tabt i mange dele af verden, må G20-topmødet fremkomme med en vision, der kan tilbyde en løsning, en vej til at overvinde de nævnte kriser, og en etablering af et højere niveau af fornuft for at realisere menneskehedens fælles mål.

4. august, 2016 (Leder) – Følgende tale blev holdt af Helga Zepp-

LaRouche, grundlægger og forkvinde for Schiller Instituttet, den 29. juli ved »Tænk 20 Forum« i Beijing. Forummet var arrangeret af tre kinesiske tænketanke: Instituttet for Verdensøkonomi og Verdenspolitik (IWEF) ved det Kinesiske Akademi for Samfundsvidenskaber (CASS), Shanghai Instituttet for Internationale Studier (SIIS) og Chongyang Instituttet for Finansielle Studier ved Kinas Renmin Universitet (RCDY), med deltagelse af 500 eksperter fra tænketanke og politikere og repræsentanter for internationale organisationer fra 25 lande, med det formål at formulere forslag til statsoverhoveder og regeringsledere i G20-medlemslandene. Fr. Zepp-LaRouche talte på det første panel under den to dage lange konference, dedikeret til »Global Ledelse: Systemforbedring og opbygning af Kapacitet«.

Eftersom G20 repræsenterer den mest magtfulde kombination af industrilande og fremvoksende lande på planeten, er der i øjeblikket ingen anden organisation, der kan adressere de eksistentielle udfordringer, som civilisationen står overfor, og i tide gennemføre løsninger på disse. De fleste landes befolkninger har den meget reelle oplevelse af at være opslugt af frygtindgydende kriser – en international terroristtrussel, der er ude af kontrol, en folkevandring af millioner af mennesker, der prøver på at undslippe krig, sult og død; den resulterende flygtningekrise, der ryster EU i sit fundament; fremgang for anti-etablissement-partier i mange lande: Brexit, som et advarselsskud for den potentielle disintegration af EU; det voksende gab mellem de rige og de stadig flere lag af samfundet, der har mistet deres velfortjente status som middelklasse, eller som lever i fattigdom; oplevelsen af virkningerne af »uortodokse monetære foranstaltninger« på livsopsparinger og forventninger til fremtiden; grænserne for samfundets acceptabilitet af bailout og bail-in; samt den voksende frygt for, at verden nu er gået ind i en ny kold krig og en atomoprustnings-spiral. Kort sagt, et voksende tab af tillid til etablissementet, i det mindste i den transatlantiske sektor.

Hvis det forestående G20-topmøde afviser at anerkende denne situation; hvis man forsøger at skjule den fremherskende politiks fiasko, i særdeleshed siden 2008, bag retorikken i den offentlige propaganda; samt hvis man ikke bruger det forestående topmøde som en anledning til

at fremlægge reelle løsninger på disse kriser, vil det ikke få nogen indvirkning i en virtuel reality, men det vil derimod få en indvirkning på det reelle historiske forløb og milliarder af menneskers liv og lykke.

Umiddelbare løsninger er forhånden, men de kræver, at de ledende institutioner er villige til at revidere den nuværende politiks aksiomer og vende tilbage til en politik, der ikke alene har vist sig at være effektive i tidligere situationer, men som også repræsenterer et nyt paradigme, der kan udgøre grundlaget for den menneskelige art i de næste hundrede år, og længere.

For at give håb om en bedre fremtid for hele menneskeheden, et håb, der er gået tabt i mange dele af verden, må G20-topmødet fremkomme med en vision, der kan tilbyde en løsning, en vej til at overvinde de nævnte kriser, og en etablering af et højere niveau af fornuft for at realisere menneskehedens fælles mål.

1. Det eneste »praktiske« udtryk for denne vision – og dette er ikke en selvmodsigelse – perspektivet for den Nye Silkevej, som den kinesiske regering nu i tre år har fremlagt og ført ud i livet. Foreløbig deltager over 70 lande i forskellige aspekter af dette program, samt i programmets infrastruktur- og udviklingsprojekter. Det, som Kina kalder for et »win-win« -samarbejde om sådanne fællesprojekter er ikke alene den eneste effektive måde, på hvilken geopolitiske konfrontationer kan overvindes, der har været roden til to verdenskrige i det 20. århundrede, og ligeledes den underliggende fare for en tredje global krig i dag, som, givet eksistensen af kernevåben, ville blive en tilintetgørelseskrig. »Win-win«-perspektivet er også i overensstemmelse med principperne for den Westfalske Fred, ifølge hvilken enhver succesfuld fredsorden må baseres på »den anden parts interesse«. Konceptet for den Nye Silkevej må derfor udstrækkes til alle verdens områder, som en »Verdens-Silkevej«, som et konkret tilbud om at overvinde underudvikling. Hvis G20-medlemmerne ville afgive et sådant løfte, med en højtidelig forpligtelse til at overvinde sult og

fattigdom og tilvejebringe rent vand til alle inden for få år, hvilket rent teknologisk kan gennemføres – så ville det skabe en revolution af håb og optimisme i verden.

2. For at eliminere både årsagerne til massemigrationen fra Sydvestasien og Afrika og grobunden for rekruttering af terrorister, må der i begge disse områder iværksættes en omfattende industriel udvikling, som ikke blot genopbygger de krigshærgede områder, men som også fremlægger en integreret plan for infrastruktur, industri, landbrug og uddannelse, for at transformere disse dele af verden til at blive områder med høj produktivitet af arbejdskraft og fremstillingskapaciteter. Generelt må Verdens-Silkevejens projekter defineres således, at de får optimal indvirkning på befolkningens kognitive evner i de respektive lande, for derved at muliggøre den bedst mulige forøgelse af verdensøkonomiens produktivitet. Fokus må derfor ikke alene ligge på innovation, men på kvalitative gennembrud i forståelsen af kvalitative, nye fysiske principper i vort univers. Eksempler herpå er forcerede programmer for udvikling af termionuklear fusionskraft, der vil tilvejebringe forsyningssikkerhed for energi og råmaterialesikkerhed for menneskeheden, såvel som også udvikling af nye vandressourcer gennem den fredelige udnyttelse af kernekraft til afsaltning af store mængder havvand, ionisering af fugtighed i atmosfæren og andre former for innovativ teknologi. Internationalt samarbejde om rummet, mht. forskning, rumfart og kolonisering, definerer vejen for de kommende, nødvendige gennembrud inden for videnskab og teknologi. Det repræsenterer også en fremtidsorienterede platform for en fredsorden for det 21. århundrede. Og vigtigst af alt, så markerer det transformationen af den menneskelige art hen imod en større bevidsthed om dets egen identitet som den eneste, hidtil kendte, kreative art i universet.
3. Et ukontrolleret kollaps af den transatlantiske sektors finansielle system ville true med at kaste store dele af verden ud i kaos, med uforudsigelige konsekvenser. Den såkaldte »værktøjskasse« med finansielle instrumenter, som man besluttede at bruge efter krisen i 2008 fremfor at gennemføre

reelle reformer, er nu opbrugt. De efterfølgende »uortodokse monetære instrumenter,« såsom kvantitativ lempelse ('pengetrykning'), negative rentesatser, og 'helikopterpenge', har for en stor dels vedkommende produceret det modsatte af de ønskede virkninger. Den kendsgerning, at genindførelsen af Franklin D. Roosevelts Glass/Steagall-bankopdelingslov er blevet vedtaget i både det Demokratiske og Republikanske partis valgplatform i USA, samt den kendsgerning, at der er en voksende diskussion i flere europæiske lande om at reducere de fremtidige risici i det finansielle system ved at indføre Glass/Steagall-kriterier også i Europa, skaber en meget favorabel forudsætning for at indgå aftale om en global Glass/Steagall-lovgivning ved det kommende G20-topmøde. Hvis G20-topmødet sætter Verdens-Silkevejen på dagsordenen, ville den kinesiske drøm blive til en verdensdrøm.

**POLITISK ORIENTERING den 4.
august 2016:
Bankkriser kan ikke længere
forhindres med QE.
Rand Corporation foreslår**

krig mod Kina nu.

Glass-Steagall er det første, uomgængelige skridt i den transatlantiske verdens økonomiske genrejsning

Men, som hr. LaRouche har understreget, især i de seneste par år, så er Glass-Steagall det nødvendige, absolut uundværlige første skridt: Den udsletter kasinoerne. Den udsletter gearede derivatkontrakter til anslået 2 billiarder (2, med femten nuller!) dollars, der som en cancer rider på toppen af verdens banksystem og på toppen af verdens reelle, fysiske økonomi.

*Men, Glass-Steagall som sådan genstarter ikke realøkonomien. Den skaber ikke som sådan jobs. Det er her, man behøver de andre elementer af disse **fire kardinallove**: Man må skabe en statslig bankmekanisme, gennem hvilken man, som Hamilton gjorde det, som Lincoln gjorde det med 'greenback'-dollaren, udsteder kredit til realøkonomien til den form for projekter, der genopbygger vores infrastruktur, og som vil skabe meningsfulde og produktive jobs i sektorerne for varefremstilling og landbrugsprodukter.*

Uddrag af 'Fireside Chat' (28. juli) med Jeffrey Steinberg:

Spørgsmål 3: Jeg undrer på, hvem, der skal køre dette nye system, for jeg tror ikke, nogen af vore to kandidater ønsker at køre det. Og vi kan med garanti ikke få nogen hjælp fra Kongressen, så hvem skal gøre alt dette?

Jeffrey Steinberg: Vi har et lederskab, der er i færd med at vokse frem i andre dele af verden, i Kina, i Rusland, i Indien; vi har den japanske regering, der nu ser hen til at komme på linje med en hel ny række af arrangementer, som er ved at blive den dominerende faktor i store dele af Eurasien. Kinas politik for 'Ét bælte, én vej' er ikke en eller anden abstrakt idé. Der er jernbaneforbindelser, der allerede er fuldt ud operationelle, og som løber fra dele af Kina og til havne i Tyskland og Frankrig. Grækenlands Piræushavn, nær Athen, er ved at blive opbygget som et hovednav for handel mellem Asien og Sydøsteuropa, og som når hele vejen til Donau-flodbækkenet.

Forslag er blevet diskuteret på konferencer i Moskva, med deltagelse af nogle ledende amerikanske personer, inklusive vore egne repræsentanter, og som opfordrer til en forlængelse af den Eurasiske Landbro ind i den vestlige verdensdel gennem konstruktion af bro og tunnel over Beringstrædet, og med opkobling til jernbanelinjer og vandsystemer, der løber fra Alaska og Canada, ned ad hele USA's vestlige rygrad.

Der er således grundlæggende set en opfattelse af, at disse ideer findes, og det vil ikke nødvendigvis komme fra oven og ned, fra de såkaldte 'præsidentkandidater'; men det vil komme fra den kendsgerning, at der er meget begrænsede muligheder for en politik, og at det amerikanske folk kræver forandringer. Og jeg siger jer, at vi befinder os på et tidspunkt, hvor ideernes magt er meget, meget betydelig, og meget magtfuld. Hvordan kan det være, at begge partier har

Glass-Steagall på deres valgplatforme? Fordi der har været en politisk kamp, en mobilisering, som denne politiske bevægelse i årtier har anført i dette land, og fordi det har været et element i hr. LaRouches revision af hele USA's finansielle og økonomiske system. Da disse dokumenter blev inkluderet i begge partier, altså genindførelsen af Glass-Steagall, så var der ingen tvivl i mange af de førende kongresmedlemmers sind, mange folk i begge politiske partier, om, at det var et resultat af vores arbejde. Det væltede ind med enestående lykønskninger til os; og lykønskningerne væltede endnu mere ind, da de 28 sider fra den oprindelige Fælles Kongresundersøgelses-rapport af begivenhederne den 11. september, 2001, blev frigivet og offentliggjort den 15. juli. Der var ingen, der var i tvivl!

Så jeg mener altså, at vi må have en totalt anden tilgang til dette spørgsmål: Snarere end at se hen til andre, om hvem vi ved, at de ikke er kvalificeret til at give os et lederskab, så lad os overveje de midler, ved hvilke vi kan tage lederskabsansvar og virkelig følge det helt frem til det punkt, hvor vi fremtvinger disse forandringer i politikken. Der er nu mange mennesker, som indser, at de må tænke over en helt anden økonomisk model for USA, for vi har nu sådan omtrent nået bunden af spanden mht. realøkonomien, og mange mennesker, der for blot nogle få uger siden var afvisende, higer nu efter diskussioner med os om, hvordan den proces skal være, hvorigennem vi kan genskabe et statsligt banksystem (hermed menes et banksystem, der styres af USA's regeringsinstitutioner, og som har USA's udvikling, og ikke enkeltpersoners berigelse på samfundets bekostning, til opgave, -red.), som har været hjørnestenen i alle store præsidenters succesfulde politik, i dette lands historie – fra George Washington, hvis finansminister var Alexander Hamilton; til John Quincy Adams; til Abraham Lincoln med sin politik for 'greenback'-dollaren; til Franklin Roosevelt med Reconstruction Finance Corporation (svarer til Kreditanstalt for Genopbygning, -red.). Dette er en politik, vi har forstand

på!

Det rette svar på dit spørgsmål er derfor, at vi befinder os i en position, hvor vi kan tilvejebringe et sådant lederskab, og det er allerede en fastslået kendsgerning. Det er ikke noget, vi siger for at prale, eller som er en misrepræsentation. Se ikke hen til de personer, som du ser på CNN eller Fox, for at tilvejebringe lederskab, når alle og enhver ved, at de ikke har nogen lederskabsegenskaber. Vi kan gennemtvinge disse spørgsmål om den rette politik; i et valgår responderer folk til vælernes krav på en måde, der ellers ikke har sin lige. Der ville ikke have været nogen Glass/Steagall-platform i begge partier, havde det ikke været for vores arbejde. Vi ville, uden vores indgriben, stadig gå rundt og beklage os over, at de 28 sider, der grundlæggende set anklager saudierne, og gennem forlængelse, Bush og Cheney, for 11. september, ikke var blevet offentliggjort. De er nu offentliggjort, takket være vores indsats. Ellers ville det ikke være sket.

Under andre omstændigheder kunne jeg bruge timer på at gennemgå i detaljer, præcis hvordan, det skete. Men pointen er, at det skete, fordi vi tog ansvaret for at gennemtvinge en forandring i tankegangen, og for at udvikle den form for politik, der vil virke. Og lige nu står vi et sted, hvor forhindringerne til at gennemtvinge denne politiks vedtagelse, er stærkt begrænsede.

Tænk over udsigten til, at du kunne vågne i morgen, eller i næste uge, eller på et hvilket som helst tidspunkt fra nu af og til valget i november, og finde ud af, at der er et finansielt sammenbrud i gang, som er mange gange mere alvorligt og udbredt end sammenbruddet i september 2008. Og denne gang er folk ikke til sinds ganske enkelt at lægge sig ned og acceptere en bail-out eller en bail-in, hvor deres egne opsparinger (pensioner, bankindskud osv.), eller hvad der måtte være tilbage af dem, plyndres.

Så vi må være parat til at tage den form for lederskab, som andre ikke vil tilvejebringe, især ikke de andre, som vi allerede ved, er afgrundsdybe fiaskoer, fordi de har fået chancen for at lede, og de har ledt os til dette totale krisepunkt.

Spørgsmål 4: God aften, jeg er J fra Fredericksburg, Virginia. Jeg ville stille tre spørgsmål, men eftersom tid betyder alt, vil jeg stille ét spørgsmål i aften. Og, mht. Glass/Steagall-loven, så er begge partiers platform Glass-Steagall; men når man læser erklæringerne fra f.eks. Bernie Sanders og det Demokratiske Parti, så refererer de til »det 21. århundredes Glass/Steagall-lov«. Mit spørgsmål lyder, hvilken type Glass-Steagall vil det blive?

Jeff Steinberg: Den særlige formulering refererer til et lovforslag, der blev fremstillet i både Senatet og Repræsentanternes Hus. Det er det navn, som blev givet til det lovforslag, som blev fremstillet af Elizabeth Warren, Maria Cantwell, John McCain og Angus King fra New England. Og vi læste dette lovforslag meget omhyggeligt: Det afviger ikke på mindste måde fra den oprindelige Glass/Steagall-lov. Dette er ikke lovforslag, der kræver et helt hold jurister for at granske og regne ud, hvad de siger. Den oprindelige Glass/Steagall-lov var på 37 sider med tre spalter. Og disse lovforslag til genindførelse af Glass-Steagall er endnu kortere. Der er fremstillet to lovforslag i Huset og ét i Senatet.

Grundlæggende set, så gør loven det, at den bryder bankerne op, den adskiller fuldstændigt kommercielle bankaktiviteter (dvs. almindelige bankindsud, långivning til lokale aktiviteter o. lign., -red.) fra investeringsbankaktiviteter, hedgefonds, forsikringsaktiviteter. Og hvad loven med størst tydelighed ville betyde, er, at der ikke kommer flere statslige bankredninger til de kriminelle hasardspils- og spekulationsaktiviteter, som disse finansinstitutioner er engageret i. Det, som bliver tilbage, vil være udrensede, men

underkapitaliserede, kommercielle bankoperationer, og på den anden side, investeringsbanker og forsikringsoperationer, der næsten omgående vil nedsmelte. I selv samme sekund, der ikke længere forefindes nogen lovlig udsigt til at blive 'reddet' ved hjælp af skatteborgerpenge, og det ud over skalaen fra 2008, vil historiens hurtigste og største *margin calls* komme (hvor kreditor kan forlange en omgående merindbetaling som sikkerhed for det nu usikre lån, -red.). Og alle disse ting vil ganske enkelt nedsmelte.

Og hr. LaRouches holdning til det, er »godt, de skred; vi har ikke brug for dem!« Vi behøver en statslig kreditpolitik; vi behøver kommercielle banker som de instrumenter, gennem hvilke man udbetaler kredit til realøkonomien, til investeringer i infrastruktur, til research og udvikling, til jobskabelse, og til alle ting, der knytter sig til arbejdskraftens produktive evne i en *virkelig økonomi* (realøkonomi).

Og det andet; alle de der hasardspilsoperationer er totalt unødvendige. Så vi har altså disse lovforslag, det 21. århundredes Glass-Steagall, og de forsøger grundlæggende set at sige, »man må gøre det udtrykkeligt, at der ikke mere kan komme bailouts af derivater og sådanne ting.« Det er, hvad vi har med at gøre.

Vi skabte momentum for dette spørgsmål. Igen, jeg kan ikke gennemgå det hele her; men jeg kender personligt bogstavelig talt hver eneste begivenhed, hvor kongresmedlemmer enten fremstillede disse lovforslag, eller også skrev under på dem, og det var, ved *hver eneste begivenhed*, uden undtagelse, en refleksion af det arbejde, vi har gjort. I hele landet står Manhattan-projektet som et flagskib for denne indsats, fordi Manhattan, New York City, er et verdenscenter, og den indvirkning af det, vi har gjort, og som udstråler til hele landet, efterhånden som det har indvirkning i New York, i Washington, har skabt en situation, som ellers ikke ville have eksisteret.

Så de Glass/Steagall-lovforslag er fine, som de er. Men, som hr. LaRouche har understreget, især i de seneste par år, så er Glass-Steagall det nødvendige, absolut uundværlige første skridt: Den udsletter kasinoerne. Den udsletter gearede derivatkontrakter til anslået 2 billiarder (2, med femten nuller!) dollars, der som en cancer rider på toppen af verdens banksystem og på toppen af verdens reelle, fysiske økonomi.

Men, Glass-Steagall som sådan genstarter ikke realøkonomien. Den skaber ikke som sådan jobs. Det er her, man behøver de andre elementer af disse **fire kardinallove**: Man må skabe en statslig bankmekanisme, gennem hvilken man, som Hamilton gjorde det, som Lincoln gjorde det med 'greenback'-dollaren, udsteder kredit til realøkonomien til den form for projekter, der genopbygger vores infrastruktur, og som vil skabe meningsfulde og produktive jobs i sektorerne for varefremstilling og landbrugsprodukter.

Vi har det værste infrastrukturunderskud i noget land i den avancerede sektor. Vi har ingen højhastighedsjernbaner: Der er bogstavelig talt nul miles med højhastighedsjernbaner i USA. Der skal angiveligt være en Acela-linje, der løber mellem Washington og New York City, og som skal forestille at være et højhastighedstog, men det kan ikke køre med høj hastighed, fordi man ikke engang har vedligeholdt sporene, så man kan køre i høj hastighed. Husk den togulykke, der fandt sted lige uden for Philadelphia, da et af disse tog forsøgte at køre tilnærmelsesvist stærkt.

I Kina er der 18.000 km med højhastighedsjernbaner, og kineserne har planlagt, at der om få år skal være 30.000 km. Jeg har kørt med et af disse højhastighedstog fra Shanghai til Nanjing; det svarer til lidt længere end afstanden mellem Washington og New York. Og i Kina, med eksprestoget, hvor billetten på første klasse kostede omkring 25 dollars, tog det 55 minutter; toget kørte med over 300 km/t, gennemsnitligt, og der findes intet blot tilnærmelsesvis lig dette nogen steder i hele USA. Vi er i en situation, hvor vores fysiske økonomi er

forfalden og kun bliver værre, og vi har virkelig brug for denne form for gennemgribende udbedring.

Så uanset, hvilke snurrefinurlige titler, folk ønsker at give det, så betyder Glass-Steagall kun ét: Bryd de store banker op; udskil de kommercielle bankfunktioner; sørg for, at disse kommercielle banker er sikrede (gennem en statslig indskudsgarantifond), og at de udsteder lån til reel, produktiv aktivitet, der støtter økonomiens produktive evner. Hvis vi gør disse basale ting, vil vi meget, meget hurtigt se, at økonomien vender, især, fordi vi kan slutte os til andre i hele verden, der allerede følger denne kurs. USA er ikke blot en atlantisk nation; det er også en Stillehavsnation. Og hele det asiatiske Stillehavsområde gennemgår i øjeblikket en videnskabelig, kulturel og økonomisk renæssance. Og vi må sikre, at USA, der faktisk er kildevældet til de fleste af disse ideer, kommer med ind igen.

(Hele 'Fireside Chat' fra 28/7 med Jeffrey Steinberg, med engelsk udskrift, kan høres/læses her: <https://larouchepac.com/20160727/fireside-chat-jeff-steinberg-july-28-2016>)

(Se også LPAC-video: De 7 nødvendige trin, herunder projekter som NAWAPA og en forbindelse over Beringstrædet.)

<https://www.youtube.com/watch?v=7pJLF3UBHHk>

Obama lancerer endnu en

kriminell krig mod Libyen

3. august 2016 (Leder) – Et hemmeligt kort blev i denne uge forelagt Det Hvide Hus og dernæst lækket til NBC, som udlagde det på deres webside, og som viste »fremskridtet« i Obamas krig mod ISIS i løbet af de seneste to år. ISIS og hermed tilknyttede organisationer er, viser kortet, nu aktive i 18 lande, hvor det i 2015 drejede sig om 13 lande og kun 7 i 2014. Mon det overbeviste kriger-præsidenten om, at hans politik var en fiasko, og at han burde acceptere præsident Putins gentagne forslag om at bringe verdens nationer sammen for at bekæmpe den fælles terroristfjende?

Selvfølgelig ikke. I stedet lancerede Obama endnu en krig mod Libyen og bombede byen Sirte (Gaddafis hjemby) i mandags og tirsdags, angiveligt for at forhindre ISIS i at konsolidere en base i landet. Obama gik på Tv tirsdag for at sige, at krigen var »afgørende« for at hjælpe Libyens nationale samlingsregering med at bekæmpe ISIS, og at krigen ville fortsætte så længe, det måtte være nødvendigt.

Der er, som sædvanligt, flere løgne involveret. Den nationale samlingsregering er ikke en national samlingsregering, men en pseudo-regering, der er håndplukket i FN og udskibet til Tripoli med den opgave at »invitere« USA til at påbegynde en bombekampagne ved hjælp af amerikanske specialstyrker på jorden som spejdere. Obama hverken bad om eller fik beføjelse fra FN, og heller ikke fra USA's Kongres, til at lancere endnu en krig og beviste endnu engang ægtheden af sine akkreditiver som krigsforbryder. Og så er der lige det, at ISIS selvfølgelig slet ikke ville have været der, hvis Obama ikke havde bombet landet tilbage til stenalderen og dræbt dets anti-terrorist-leder i 2011, som, sammen med G.W. Bush' lignende behandling af Irak i 2003, udgør vor tids største krigsforbrydelser, som er ansvarlige for det internationale terroristkaos og den uhyrlige flygtningekrise i hele Sydvestasien og Europa.

Førende bankierer, inklusive investeringsbankierer, advarer nu om, at intet, undtagen en omgående afslutning af »universalbankmodellen« (dvs., en genindførelse af, eller en indledende, Glass/Steagall-bankopdeling i hele det transatlantiske område) vil standse det fremstormende kollaps af det vestlige banksystem. En tidligere højtplaceret direktør i Goldman Sachs og embedsmand i EU-kommissionen, Paul Goldschmidt, skrev, at enhver fremgangsmåde, med undtagelse af en »afskaffelse af universalbankpraksissen«, ville forårsage ikke alene en sammenbrud af det finansielle system, men også en »destabilisering af fundamentet for europæisk demokrati« – dvs., ville føre til fascisme.

Helga Zepp-LaRouche, der netop er hjemvendt fra Kina, bemærkede i dag, at kineserne faktisk er klar over faren for et kollaps af det vestlige finanssystem og de følgevirkninger, det ville få for Vesten og for verden. Det er dette finansielle sammenbrud, der er drivkraften bag Obamas gale fremstød for en militær konfrontation med Rusland og Kina, og som sætter verden på randen af en atomkrig.

Løsningen er klar og kan omgående iværksættes. Det kan ikke overdrives, hvor meget det haster med omgående at gennemføre Glass-Steagall i USA og Europa. LaRouche-bevægelsen, der har hovedansvaret for at få Glass/Steagall-lovforslagene fremstillet og støttet i den amerikanske Kongres, samt indføjet i begge partiers valgplatform ved de nylige partikonventer, har mobiliseret sin bevægelse til at inspirere den amerikanske befolkning til, på dette historiske tidspunkt for transformation, at række ud efter stjernerne, at genetablere den engang almene tiltro til videnskab, fremskridt og nationens opbygning, og til at bringe Wall Street-herrerne og krigsherrerne, med samt disses redskab, Obama, til fald, før det er for sent.

Kina, Rusland og næsten hele verden er parat til at handle sammen med et rekonstrueret USA for at opnå en ny tingenes tilstand, på vegne af hele menneskeheden.

Wall Street: Glass-Steagall vil ramme hårdt

2. august 2016 – Med en bekræftelse af, at Wall Street er drivkraften bag og stedet for modstand mod en genindførelse af Glass-Steagall i Kongressen, har et Wall Street-rådgivningsselskab trommet en undersøgelse sammen, over de virkninger, der kan forventes at komme ved en genindførelse af Glass-Steagall. Rapporten af Keefe, Bruynette og Woods (KBW) er en direkte respons på fremkomsten af Glass/Steagall-’planker’ i begge de politiske partiers platforme til præsidentvalget. Undersøgelsen blev rapporteret på Wall Street Tv-kanalen CNBC den 1. august under overskriften »Glass-Steagalls tilbagevenden truer Wall Street«.

KBW finder, at den genindførte Glass-Steagall ville gennemtvunge »straffe« for alle de store banker, og mest alvorligt for JPM Chase, Citigroup og Bank of America (som ville miste Merrill-Lynch).

Og de forstår rent faktisk, hvad loven ville gøre »En genindførelse af Glass-Steagall som lov kunne omfatte en total opsplitting af investeringsbanker og kommercielle banker, en begrænsning af kommercielle bankers filialer til kun at underskrive statslige værdipapirer, et forbud for investeringsbanker mod at modtage almindelige indsættelser, samt et forbud mod overlappende roller mellem investeringsbanker og kommercielle banker for direktører eller administratorer. Med andre ord, så ville loven omstøde en masse ting, der har ændret sig i bankverdenen.«

KBW advarer også om, at »investorer« ikke bør forvente en forøgelse af værdien af de spekulative operationer, som bliver

udskilt fra de kommercielle banker – tværtimod.

Kendsgerningen – som de ikke indser – er den, at de fleste af disse spekulationsbutikker ville gå bankerot under det nuværende økonomiske og finansielle kollaps.

Banner: LPAC's 'Glass/Steagall-spøgelset over Wall Street'

Tremontis comeback i Italien indbefatter Glass-Steagall, men ingen bail-in

2. august 2016 – Den tidligere italienske finansminister Giulio Tremonti er ved at gøre politisk comeback i sammenhæng med en reorganisering af den konservative blok. Tremonti har skabt en ny tænketank ved navn »Fondazione Iustus«, sammen med Stefano Parisi, den mand, som Berlusconi udpegede til at reorganisere partiet Forza Italia og udarbejde udkastet til en valgstrategi for en mulig regeringskrise og snarlige valg.

Samtidig gør Tremonti reklame for sin nye bog, *Mundus Furiosus*, i interviews på TV og i aviser, og ved offentligt optrædende. Glass-Steagall, afvisning af bail-in og et skift i det europæiske system er blandt de mest fremtrædende emner. For eksempel kalder Tremonti, i et interview den 25. juli med avisen *Libero*, bail-in for en »afsindig lov: det er ligesom, at, for at standse en forrykt bilist, så, i stedet for at sætte fartgrænsen ned, hæver man prisen for hans bilforsikring. Med den ekstra detalje, at forsikringspolice ikke betales af bilisten, men af forsikringsinvestorer«.

Tremonti siger, at hans regering blev væltet af »et tavst

statskup« i 2011, fordi han og premierminister Silvio Berlusconi var imod den græske bailout. »Tyske og franske banker havde en dramatisk eksponering i Grækenland og Spanien, og de havde brug for en bailout, der inkluderede italienske penge. Den italienske regering var modstander af en check til alle over én kam.«

Tremonti nævnte også telegrammer fra den amerikanske ambassade, som siden er blevet offentliggjort af WikiLeaks, og som kritiserede hans »uortodokse tanker om globalisering og nye finansielle love«. Den ortodokse anskuelse »var Lehman Brothers-anskuelsen«, siger Tremonti polemisk.

I et andet interview den 1. august med online-avisen *Linkiesta*, sammenligner Tremonti EU med det kollapsende Romerske Imperium, »en dynamik, der udspilles på to niveauer og med to kurver: på den horisontale kurve udstrækker Rom sig for meget, næsten ud over naturens grænser. Den vertikale kurve er tabet af [moraliske] værdier«.

I den nuværende verden ville den romerske kejser »Heliogabalus[1] passe meget fint ind, med sit særlige sæt af moralske værdier og livstil«. Dette forfald i moralske værdier kan i særdeleshed forklares med »tidens forsvinden. Tidligere var man inden for tidens dimension ansvarlig over for fremtidige og forgangne generationer. I her-og-nu-æraen er disse ansvarlighedens bånd, disse dimensioner, forsvundet«.

Det finansielle system er blevet ligesom et videospil. »Man kunne næsten sige, at falskmøntneren i Napoli er en bedre kapitalist, når han reproducerer de nye €20-sedler med en perfekt teknologi i realtid. Virkningen af Napoli-rigdom er ikke meget anderledes en virkningen af rigdom i Frankfurt«, kontinental-Europas finansielle centrum og bankcentrum.

Tremonti kræver, som vi allerede har rapporteret, »en tilbagevenden til principperne i Romtraktaten fra 1957. Dengang blev ordet Union brugt som et perspektiv; det var

imidlertid *de facto* en konføderation, hvor stater delte kul, stål, landbrug og progressivt også markedet ... Formlen er stadig rigtig. Vi opdaterer den og vi deler, f.eks., efterretninger imod terrorisme. Resten overlades til folkets suverænitet«.

[1] Marcus Aurelius Antoninus, kendt som Elagabalus eller Heliogabalus, regerede som romersk kejser 218 – 222 e. kr. Heliogabalus er bedst kendt for udsvævelser og drikkegilder. Heliogabalus' liv endte med, at hans egen bedstemor fik hans vagter til at drukne ham og smide ham i floden Tiberen (-red.).

Europæiske banker under akut stress efter ECB's stresstests:

LaRouche understreger, sats på nationalt selvforsvar

2. august 2016 – I et langt interview med CNC-TV sagde den italienske premierminister Matteo Renzi, at hans regering vil modsætte sig en bail-in af hele sin magt. På sit engelske med en stærk accent sagde Renzi, »Italien kæmper totalt for at forhindre bail-in, fordi også en blød bail-in kunne blive en katastrofe for troværdigheden og tilliden.« Renzi sagde også, at den eneste løsning for italienske banker er »vækst«, og at hvordan, man skal opnå vækst, er »min drøm og mit mareridt«.

Tja, nu, hvor Renzi har overtrådt EU-lovene for bail-in, bør han tage det næste skridt og også overtræde EU's budgetlove med det formål at gennemføre et program for vækst. I en diskussion her til morgen understregede Lyndon LaRouche, at, selv om dette ikke er en national, men en global krise, så må Italien implementere en lov for et statsligt kreditprogram for økonomisk genrejsning, og europæiske nationer bør samarbejde om et nationalt selvforsvar. Dette vil så igen »foranledige, at hele EU/euro-programmet bliver taget op til revision«, sagde LaRouche.

Intet andet vil virke. Tag den »løsning«, som man har vedtaget for Monte dei Paschi di Siena (MPS), og som ingen har tillid til. I går og i dag blev italienske, såvel som andre europæiske banker, ramt af et lad-os-finde-udgangen-i-en-fart-udsalg. Handlen med Unibank-aktier blev suspenderet begge dage efter at være faldet næsten 10 % mandag og 5 % tirsdag. Den 70 % 's discountpris for MPS's misligholdte lån (NPL) er blevet set som en standard for fremtidige handler og tvinger således andre banker med NPL'er til at genkapitalisere.

Financial Times offentliggjorde en grafisk fremstilling over tabet af værdier i fem store, europæiske banker, siden resultaterne af stresstestene blev offentliggjort i fredags:

Unicredit -15,9 %; Commerzbank -11,2 %; Deutssche Bank -6,6 %; Credit Suisse -6,1 %; Barclays -5,4 %.

I forbindelse med en politik med nulvækst og nulrente, er der ingen chance for, at nogen bank kan komme sig. Og nu driver ECB også selskabsaktiers finanser til bankerot. Bloomberg har rapporteret, at ECB's køb af *selskabsaktier* tvinger afkastet ned, der i sidste uge lå på forbløffende 0,7 %.

Tallene for Eurozonens BNP for andet kvartal viser en 0,3 % 's (ikke-)vækst, alt imens et overblik over statslige investeringsrater i forhold til BNP viser en nedgang større end 1 % i perioden 2009 – 2016. Dette betyder et investeringstab på 115 – 120 milliard euro.

Økonomier og markeder ved at gå ned:

– LaRouches politik skal gennemføres nu!

2. august, 2016 (Leder) – Sammenbruddet af ikke alene kreditmarkederne, men også af Europas og USA's økonomier generelt, er nu i fuld gang.

Indførelsen af Glass-Steagall i valgplatformene hos begge USA's politiske partier diskuteres overalt; men dette er kun et enkelt skridt hen imod et mål, som omgående må nås. Der kan ikke være tale om at vente på en handlingslammet kongressamling eller den næste Kongres: Dette skal gennemtvinges.

Hvorfor? Fordi Glass-Steagall er en afgørende del af en

statslig kreditpolitik til genoplivning af produktion og produktivitet og til at samarbejde med de asiatiske magters globale investeringer i infrastruktur. Uden denne politik er de transatlantiske økonomier gået ind i et uigenkaldeligt kollaps, der er meget værre end blot en »bankpanik«, selv om en bankpanik allerede er i gang.

De beklagelige, falske »stresstests« af de større, europæiske banker har udløst disse bankers generelle styrtdyk på aktiemarkederne, hvor handel i de førende italienske banker tirsdag blev indstillet, efter at de angiveligt netop skulle være blevet reddet! En ekspert-beregning af »den reelle bankstress«, som blev udført som en nødforanstaltning og rapporteret i *Financial Times* samme dag, fandt, at de store europæiske banker behøver en omgående bankredning på 900 milliarder euro – svarende til en nød-kapitalisering på mere end \$1 billion som et »TARP-program« (Troubled Asset Relief Program) – for at overleve.

Tabet af vækst, og det fuldstændige tab af produktivitet i de transatlantiske økonomier, er det, der driver dette kollaps. I USA er væksten i BNP i de seneste 12 måneder 1 %; arbejdskraftens produktivitet er faldet med 1,5 % hidtil i år og er ikke steget i seks år; investering af erhvervskapital er faldet i fem af de seneste seks kvartaler; de reelle ugelønninger er igen ved at falde. Ledere fra Federal Reserve (den amerikanske centralbank, -red.) holder taler – inklusiv præsidenten for New Yorks Fed-afdeling, Dudley, i tirsdags, og formanden for USA's centralbank Yellen i sidste uge – hvor de begræder tabet af økonomisk produktivitet, som de har været med til at frembringe gennem uophørlig pengetrykning for at redde de bankerotte banker.

Vækst i mere grundlæggende aspekter, der måler effekten af nye teknologier på arbejdskraftens produktivitet, er komplet forsvundet.

De økonomiske markører i Europa er endnu værre, og offentlige

investeringer i hele Europa er i det forgangne år faldet med 115-120 milliarder euro, eller omkring \$135 milliarder.

Endnu en TARP på \$ 1 billion vil ikke afhjælpe dette kollaps. Italien, der for øjeblikket er epicentret for bankkollapset, skal vedtage en national lov for at give mulighed for statskredit til vækst – et skridt, der for indeværende er forbudt iflg. EU-regler!

En Glass/Steagall-bankopdeling og en begrænsning af indskudsgaranti til kun at gælde for kommercielle banker vil bane vejen for den rette kur. Denne kur består i statslige kreditinstitutioner, der skaber kredit til både ny og mere produktiv infrastruktur og industri, og også til behovet for yderligere kredit fra private *udlåns*- banker. En håndhævelse af Glass-Steagall vil åbne op for finansminister Alexander Hamiltons succesfulde bank- og kreditpolitik.

En af støtterne for Glass/Steagall-lovforslaget i Senatet mener, at, hvis det kan bringes til diskussion i Senatets sal, og tages ud af hænderne på den komité, der sidder på det, kunne lovgivningen omgående blive vedtaget. Den nationale debat og diskussion, der nu summer om Glass-Steagall i partiernes valgplatforme, må og skal vendes til handling for at gennemtvinge Glass/Steagall-lovgivningen.

De amerikanske og europæiske samfund har siden finanskrakket i 2008 lidt enorme tab, som ofte opregnes som et titals billioner af dollars, men som i virkeligheden kan måles som tabet af en fremtid for de unge generationer. Dette kollaps vil gøre dette tab af fremtid uigenkaldeligt, med mindre det stoppes af regeringshandling nu.

Enhver borger kan blive en kreativ kraft i denne indsats.

Foto: Børshandlere i panik midt i krakket i 2008.

Indsats for at redde eurobanker slår fejl – det er Herrhausen, eller fallit

2. august 2016 (*Leder*) – Den europæiske Banktilsynsmyndighed (EBM) offentliggjorde de seneste stresstests af eurobankerne kl. 22 sidste fredag aften med håbet om at kunne dulme nerverne hen over weekenden, men indsatsen slog fejl, med bankaktier, der styrtdykkede mandag. Den enorme skala af hele banksystemets bankerot bliver i stigende grad åbenlys for alle, undtagen de blinde. Stresstestene var i realiteten et totalt svindelnummer – EBM droppede sin tidligere politik med at uddele karakterer for 'bestået' eller 'dumpet' og tog ikke engang storbankernes astronomiske eksponering til derivater i betragtning. Det stod ikke desto mindre klart, at der næppe er én eneste bank, der klarer sig.

Den kendsgerning, at én (og kun én) bank fik en bail-out – Italiens Banca Monte dei Paschi (verdens ældste bank) – demonstrerer simpelthen, at »bail-in«-reglerne i USA og Europa, der skulle forestille at redde skatteborgerne fra flere bail-outs (ved at stjæle bankindskydernes penge), som i USA's Dodd/Frank-lov, lige fra begyndelsen har været et svindelnummer.

Den mest hysteriske respons kom fra Deutsche Banks risikochef, Stuart Lewis, der af *Frankfurter Allgemeine Zeitung* blev spurgt om IMF's rapport, der sagde, at Deutsche Bank var »verdens farligste bank«. Lewis svarede: »Nej, slet ikke. Kun én rapport fra IMF har på det seneste forkludret situationen.

Vi er ikke farlige. Vi er meget relevante. Deutsche Bank er indvævet i hele den finansielle sektor. Vi er en af de største universalbanker i verden. Men for nu at gøre det helt klart: Vores hus er stabilt. Regnskabet er sundt.«

Så meget for sandheden i dagens Kasino Mondial.

Den eneste måde ud af det her er den måde, som Lyndon og Helga LaRouche har foreslået (se: »Red Deutsche Bank, for verdensfredens skyld«)

at genkapitalisere Deutsche Bank samtidig med, at man genindfører den politik, der blev ført af Alfred Herrhausen, Deutsche Banks chef, der i 1989 blev myrdet blot to uger efter Berlinmurens fald, og genindføre hans politik med samarbejde med den daværende Sovjetblok og udviklingslandene om global udvikling.

Galninge i Obamas lejr promoverer krig med Kina og Rusland. En rapport, der blev offentliggjort den 28. juli af RAND Corporation, der finansieres af den amerikanske regering og hæren, bærer titlen, »Krig med Kina – at tænke det utænkelige«, fremkommer med det argument, at, hvis der blev en krig mellem USA og Kina: »De kinesiske militære tab ville i betydelig grad overstige de amerikanske under en krig. Den uophørlige forbedring af kinesiske anti-adgangskapaciteter kunne imidlertid øge de amerikanske tab og, i takt med, at USA's angrebskapacitet udtømmes, reducere kinesiske tab.« Hellere før end senere, er det budskab, der ikke siges. Med en demonstration af det, som LaRouche har beskrevet som et utroligt niveau af »luftkasteller«, siger rapporten, at Rusland »ikke ville have nogen betydningsfuld indflydelse på kampene« og råder os til at »sove trygt«, eftersom forfatterne »anser en atomkrig for at være højst usandsynlig«. Man fremstiller flere scenarier, som kunne udløse en sådan eksistentiel trussel mod menneskeheden, og hvor skylden for en sådan trussel totalt lægges på Kinas »aggression« eller »fejlbedømmelse« af USA's villighed til at gå i krig over

omstridte øer i det Østkinesiske Hav eller det Sydkinesiske Hav.

Amerikas »kogepunkt« er nu nået, som det demonstreres af begge de politiske partiers kaotiske sammenbrud. På et sådant historisk tidspunkt kan mennesker blive drevet til vanvid; til fascistiske former for racisme og krigshysteri. Men det er ligeledes under sådanne historiske tidspunkter, at mennesker bliver i stand til at række indad i sig selv for dér at finde den egenskab i deres intellekt, eller sind, som definerer deres sande natur som skabende væsener, der kan skabe fremtiden til gavn for hele menneskeheden.

Digteren Percy Shelley sagde om sådanne tider: »Under sådanne perioder finder der en akkumulering af evnen til at kommunikere og modtage intense og passionerede ideer, med hensyn til menneske og natur (univers), sted«, når mennesker, der træffer dette valg, kan række ind i »denne evne, der har sæde på deres egen sjæls trone«.

Det er det valg, vi alle sammen har.

Foto: Politiet forbereder sig på en demonstration uden for den Europæiske Centralbank. 31. maj, 2013.

Det Britiske Imperium står for fald

– Obama skal væk først

31. juli 2016 (Leder) – Det Britiske Imperiums oligarker, både dem i London og dem i Washington og på Wall Street, er i panik. Obama begynder at smuldre, alt imens forsøget på at

skabe et præsidentvalg i USA ud af lort har skabt en sådan stank, at hele partisystemet er ved at falde fra hinanden. På den anden side har Vladimir Putin bevist, at han er en sand leder for mennesker og nationer, og som er i stand til at handle på en måde, som den store tyske digter Friedrich Schiller, der engang var kendt i Amerika som »Frihedens Poet«, identificerede som, at vi på én og samme tid må være patrioter for vores nation og verdensborgere.

Obama, så vel som Bush, Cheney og Tony Blair, er blevet afsløret som krigsforbrydere og kolleger til det britisk/saudiske terrorapparat, gennem en kombination af Chilcot-kommissionens rapport i Storbritannien og offentliggørelsen af det hidtil hemmeligholdte, 28-sider lange kapitel af den Fælles Kongres-efterretningsrapport om terrorangrebet i USA den 11. september [2001].

I dag sagde Lyndon LaRouche, at »vindesiden allerede er blevet afgjort – ikke fuldstændigt, men i det væsentlige – under Putins ledelse. Putin har udført den opgave, han havde forpligtet sig til at udføre, og nu, hvor et voksende antal andre personer, især i Tyskland, støtter ham, er sejren bogstavelig talt for hånden. Putin har fortjent den«.

Ikke sådan, at Obama-klonerne ikke gør deres bedste for at starte en atomkrig. Tidligere forsvarsminister i Obamas regering og chef for CIA, Leon Panetta, sagde i sidste uge til det Demokratiske Konvent, at Putin var en »diktator«, som Hillary Clinton vil vide at håndtere. Panettas stabschef i både CIA og DOD, Jeremy Bash, en toprådgiver til Hillary Clinton, gik direkte til selveste 'Babylons Hore', i et eksklusivt interview med Londonavisen *The Telegraph*, hvor han grundlæggende set erklærede krig mod det i stigende grad succesfulde samarbejde mellem Ruslands præsident Putin, den russiske udenrigsminister Sergei Lavrov og USA's udenrigsminister John Kerry om at besejre terrorisme i Syrien og på globalt plan, og således yderligere demonstrerer den totale splittelse i Obamaregeringen. Bash sagde, at Clinton

vil arbejde for at tvinge præsident Bashar al-Assad »ud derfra«, og at en præsident Hillary Clinton som første punkt på sin dagsorden ville gennemføre en total »revidering af politikken over for Syrien«. Planen er her at sabotere Kerry-Lavrov-initiativet *nu og her*, ikke engang i fremtiden i løbet af den næste regering, ligesom også den nuværende forsvarsminister Ashton Carter i sidste uge modarbejdede Kerrys indsats sammen med Lavrov og med bestemthed erklærede, at en fjernelse af Assad er hans (Carters) første prioritet, og at han først derefter vil bekymre sig om ISIS, al-Nusra eller andre terroristgrupper.

Men dette er alt sammen et svindelnummer, understregede LaRouche i dag. Hillary Clinton-krigsholdet har slet ikke den nødvendige kapacitet til at gøre det – som kun lige undlader at indlede Tredje Verdenskrig – som de truer med at gøre. Deres plan er simpelt hen at ødelægge alle skridt henimod et nederlag for de saudiskkontrollerede terrorister, samtidig med, at de desperat prøver at ødelægge det nye paradigme, centreret omkring det kinesisk-russiske partnerskab og den Nye Silkevejsproces med global udvikling. Det transatlantiske banksystem, der blev underkastet falske »stresstests« kl. 22 om aftenen sidste fredag, for at gøre det muligt hen over weekenden at sammenklistre en facade, bestående af en ny bailout, står over for en eksplosion mandag morgen, eller snarest derefter. Imperiet stoltserer rundt i den bare skjorte.

De er ved at gå bankerot. I Kina i den forgangne weekend kopsponsorerede flere førende institutioner, som forberedelse til G20 stats- og regeringschef-topmødet, der skal afholdes den 4. – 5. september i Kina, et T20 (Think-20) Forum, med 500 akademiske eksperter fra 25 lande, omkring temaet om »at opbygge nye, globale relationer – nye dynamikker, ny vitalitet og nye udsigter«. Blandt talerne var Helga Zepp-LaRouche, der talte om det presserende nødvendige i at »Opbygge nye, globale relationer« på basis af den Nye Silkevejs perspektiv om en »win-win«-udvikling for alle nationer, som det nødvendige

grundlag for at afslutte den fremstormende trussel om global krig og i stedet implementere en ny æra med ægte fred og udvikling internationalt.

Lyndon LaRouche fremførte i dag med bestemthed, at vi må inspirere folk til at forstå deres eget intellekts kapacitet til at skabe en vision om fremtiden, til at se, hvor betydningsfulde deres liv er for menneskeheden mht. at opnå det, som vi ellers måske ikke vil opnå. »Vi er nu meget tæt på at vinde krigen imod det Britiske Imperium«, sagde han.

Han bemærkede også, at folk må opgive denne dødbringende mentalitet med at »være praktisk« (pragmatisk) i dette øjeblik, hvor civilisationen er i krise. LaRouche vil ikke stille op som præsidentkandidat, men han vil gøre alt, hvad der står i hans magt, for i den kommende periode at udforme en regeringspolitik.

Foto: »POTUS møder Rembrandt. Præsidenten kigger på 'Rembrandts selvportræt som apostlen Paulus' under en rundvisning i Æresgalleriet på Rijksmusæet i Amsterdam, Holland.« 24. marts, 2014 (Officielt foto fra Det Hvide Hus af Pete Souza)

*(POTUS = **P**ræsident **O**f **T**he **U**nited **S**tates)*

Vi kan vinde en afgørende

**sejr
– hvis vi er villige til at
tænke,
at menneskehedens fremtid,
netop nu,
hviler på vore skuldre ...**

Fra webcastet 'Fireside Chat' 28. juli 2016, med EIR's Jeffrey Steinberg:

Jeg tror, det er vigtigt at sætte rammerne for aftenens diskussion, for vi befinder os i et absolut afgørende øjeblik, hvor den strategiske situations farlighed matches og endda potentielt overgås af de enestående muligheder; muligheder, der meget vel kun vil forekomme én gang i livet for alle, der i aften er med i dette telefonmøde; det er derfor meget vigtigt at tænke på dette øjeblik på den rette måde.

Jeg vil som indledning blot sætte et afgørende fokus på, hvor vi står lige nu, og dernæst vil jeg kort kommentere nogle ting, som har ligget hr. LaRouche på sinde under diskussioner, som flere af os har haft med ham i løbet af de seneste 48 timer.

I morgen, den 29. juli, er en særdeles afgørende dag for Europa, fordi den Europæiske Centralbank her uddeler karakterbøger til de største, europæiske banker, disse såkaldte stresstests for, om disse banker overhovedet er i stand til at modstå en ny finanskrisen. Og det er allerede en selvfølge, at bogstavelig talt alle banker i Italien, med verdens ældste, kontinuerlige finansinstitution, Monte dei Paschi di Siena, i spidsen, vil dumpe til denne test. På en langt vigtigere skala er den største, tyske bank, Deutsche

Bank, for nylig af IMF blevet beskrevet som verdens mest risikofyldte bank: Den sidder på en eksponering til derivater for 55 billioner euro, og bogstavelig talt alle andre, betydningsfulde banker i Europa, USA, Japan og selv et par banker i Kina, er derivatmodparter, der har en stor eksponering, og Deutsche Bank er endnu en kandidat, ligesom Monte dei Paschi i Italien, der kunne nedsmelte, hvornår det skal være. Begge disse banker vil næsten med sikkerhed dumpe til denne stresstest, og alene dette kunne udløse en panik. Så vi befinder os ved et virkeligt, afgørende punkt, og det faktum, at hele dette transatlantiske finanssystem er i en langt dårligere forfatning end det var tilfældet i september, 2008, hvor vi havde en nedsmeltning; dette er hovedårsagen til, at visse desperate grupperinger i det vestlige finansoligarki er på udkig efter muligheder for at skifte emne, gennem at lancere krigsprovokationer, primært imod Rusland, og sekundært også imod Kina.

Fakta er, at alle større krige, der på en betydelig skala er brudt ud, og i særdeleshed de to verdenskrige i det 20. århundrede, har altid været en konsekvens af desperationen over en finanskrise, i hvilken visse oligarkiske kræfters magt, i nyere historisk tid, og her, briternes i særdeleshed, har været truet; og de vil hellere vælte hele skakbrættet, eller løbe irrationelle risici, end de vil miste deres magt.

Situationen i dag er den, at, et hvilket som helst udbrud af krig med Rusland næsten med sikkerhed ville føre til atomkrig, og det ville ikke blive en 'begrænset' krig, men en fuldt optrappet krig.

Så farerne er, som jeg siger, alvorlige. Samtidig befinder det Britiske Imperium, hovedkilden til alle de større problemer, især i det transatlantiske område, sig i en tilstand af opløsning. Vi havde Brexit-valget, der fandt sted midt i juni, og som har rystet hele EU's fundament, som nu begynder at falde fra hinanden.

For kun 2 uger side, den 6. juli, havde vi den længe ventede udgivelse af Chilcot-kommissionens rapport, som var en enorm undersøgelse af briternes rolle i lanceringen af den katastrofale invasion af Irak og den voldelige afsættelse af Saddam Hussein, i 2003. Hvis dette ikke var sket, ville man aldrig have fået en Islamisk Stat; man ville ikke have fået denne spredning af al-Qaeda, og man ville ikke have fået dette mønster med global terrorisme, som vi, næsten dagligt, ser i alle dele af verden i dag.

Så denne rapport, der bestod af 12 bind (!), med 6000 sider, var en stikkende anklage, ja, var faktisk en anklage om krigsforbrydelser, imod Tony Blair og, gennem forlængelse, imod George W. Bush og Dick Cheney.

Samtidig scorede LaRouche-bevægelsen en ekstraordinær sejr, da præsident Obama, imod enhver plan, og ganske bestemt imod de grupperinger af det Britiske Imperiums interesser, de grupperinger, der ejer Obama, blev tvunget til, med kun lidt redigering, at frigive de 28 sider af den oprindelige Fælles Kongresundersøgelses-rapport om begivenhederne den 11. september, 2001.

Jeg er sikker på, at alle, der er med i dette telefonmøde, ved, at dette har været et afgørende spørgsmål, et afgørende punkt for intervention fra hr. LaRouches og vores bevægelses side, lige fra selv før angrebene den 11. september. For, i januar måned, 2001, advarede hr. LaRouche, under en høring for USA's Senat i forbindelse med Senatets afprøvning og godkendelse af John Ashcrofts udnævnelse til justitsminister, om, at en Bushregering ville lede efter den førstgivne mulighed for at iscenesætte en 'Rigsdagsbrands-hændelse', for at satse på et diktatur. På dagen for 11. september var LaRouche midt i et live interview på radioen i Utah, og han sagde lige på stedet, at dette ikke kunne finde sted uden, at der var tale om et element af et 'inside job'.

Frigivelsen af disse 28 sider, især blot ni dage efter

udgivelsen af Chilcot-kommissionens rapport, er et ødelæggende et-to-stød i ansigtet på det Britiske Imperium. Alene af den grund, at, når man ser den 28 sider lange rapport, og man indser, at det var i *december 2002*, at præsident Bush erklærede disse sider for hemmelige og blokerede for deres offentliggørelse, så indser man, at dette havde *alt* at gøre med optakten til invasionen af Irak.

Hvis dette kapitel, som viste, at det var *saudierne*, og ikke Saddam Hussein, der stod bag angrebene 11. september, var blevet offentliggjort på dette tidspunkt, ville det have været bogstavelig talt umuligt for selv Bush og Cheney at slippe godt fra denne Irakkrig, og historien ville være gået i en helt anden retning. Det var, hvad hr. LaRouche kalder et *punctum saliens*: Et afgørende punkt, en korsvej i historien.

Med andre ord, disse og andre udviklinger, som jeg ikke skal komme nærmere ind på her, men som kan dukke op under vores diskussion, betyder, at menneskehedens fjende, de imperiekræfter, der nu er centreret omkring det Britiske Imperium, som kontrollerer Saudi-Arabien, som kontrollerer Obama, er helt ude i tovene. De kan besejres. De befinder sig faktisk i en undergangs-proces. Spørgsmålet er, vil der komme en *reguleret* magtoverdragelse, og en alliance i det transatlantiske område til fordel for den politik, der allerede er blevet vedtaget af de større nationer i Eurasien, centreret omkring Kinas politik med Ét bælte, én vej, og centreret omkring Ruslands interesse i at organisere en global koalition, med FDR-Stalin/USA-Sovjetunionens koalition til at besejre Hitler og nazisterne under Anden Verdenskrig, som model, med det formål at besejre terrorismens svøbe. Der er nok af muligheder, men det kræver ikke blot en politisk mobilisering, men også en tilgang i vores forestillingsevne, så vi forstår, at vi, som menneskelige væsener, kan forme vores egen, fremtidige skæbne; snarere end at tænke på os selv som ofre, så må vi tænke på en helt anden måde. Og hr. LaRouche har i løbet af de seneste dage *meget kraftigt*

understreget dette princip om menneskets skabende evne, dets kreativitet. Det, der er fuldstændigt unikt for mennesket, er, at det har evnen til at gøre opdagelser, til at skabe ting, der hidtil ikke har været kendt, ikke har været opdaget, og ikke har været udtænkt. Og vi befinder os ved et af disse øjeblikke, hvor det er *afgørende*, at vi opgiver de frygtelige kernefundamenter i denne nuværende, degenererede kultur og endnu engang tænker på at frembringe ægte, videnskabelige genier, på at genoplive vores rumprogram, der altid har været avantgarden af menneskets store opdagelser, i hvert fald i det 20. århundrede.

Vi havde tidligere på dagen en diskussion om en af de store forskere, der var motoren i USA's rumprogram fra sidst i 40'erne og under 50'erne og 60'erne og videre frem, dr. Krafft Ehricke, der forstod, at denne form for opdagelsesproces, for at gå der ud, hvor mennesket aldrig før har været, er essensen i, hvad det virkeligt vil sige at være menneske.

Vi må se at komme bort fra snæversynet og række ud efter og gribe dette øjeblik med en absolut, enestående mulighed. Vær ikke bange for farerne, men forstå, at vi kan vinde en afgørende sejr, hvis folk er villige til at tænke på en helt anden måde, og tænke på en måde, som om menneskehedens fremtid netop nu hvilede på dine skuldre.

Ovenstående er et uddrag fra webcastet 'Fireside Chat' den 28. juli, med Jeffrey Steinberg, mangeårig leder i LaRouche-bevægelsen, og efterretningsredaktør for EIR, og hvis indledende bemærkninger til den efterfølgende spørgsmål-og-svar-session ovenstående uddrag er. Webcastet, inkl. engelsk udskrift, kan høres/læses her: (anbefales). <https://larouchepac.com/20160727/fireside-chat-jeff-steinberg-july-28-2016>

Titelfoto: fra letsgoseit.com, fra portrætsamlingen i The International Aerospace Hall of Fame: den amerikansk-tyske rumpionér, Krafft A. Ehricke, født 1918 i Berlin, Tyskland,

død 1984 i USA.